

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Landsledelsens virksomhedsberetning : København, 14. 15. og 16. november 2008

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 2008

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

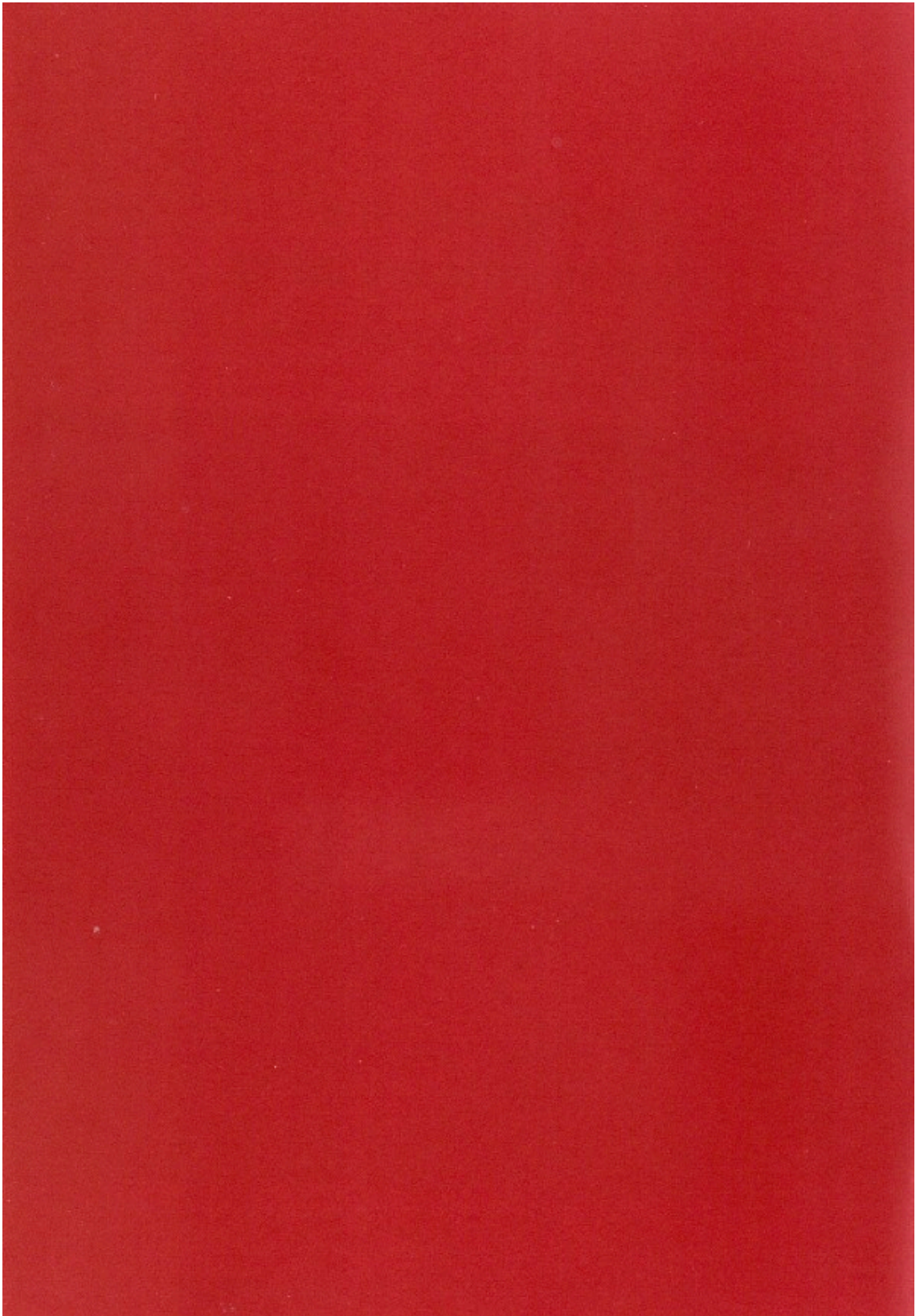
Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Landsledelsens virksomhedsberetning

København, 14. 15. og 16. november 2008

Forlaget Arbejderen

Landsledelsens virksomhedsberetning

København, 14. 15. og 16. november 2008

Kommunistisk Parti

Forlaget Arbejderen

Udsendt af
Kommunistisk Parti
november 2008.

Rymsgade 3F
2200 København N
Telefon: 35 35 17 87
Mail: info@kommunister.dk
Web: www.kommunister.dk

Layout og tryk:
Forlaget Arbejderen
© November 2008

ISBN: 87-89599-85-3

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	4
2. Kapitalismen i krise – kampen for den kollektive velfærd	6
Et samfund i krise	6
Fra Vaxholm til Irland	7
Demokratiet undergraves	8
Opgøret om den kollektive velfærd	9
To vigtige overenskomststopgør	12
På konfrontationskurs med en generation af unge	14
Oppositionens kurs mod højre	15
Ny regering – ny politik	17
3. Kamp mod imperialisme og krig	19
Kriserne er kapitalismens følgesvend	19
Til urettens pris	19
Kamp mod USA-imperialismen	20
EU – en imperialistisk supermagt under opbygning	21
En skammelig følgagtighed	22
Verden ved en korsvej	23
4. Store muligheder – store udfordringer	25
Om arbejdet med kongresbeslutningerne	25
Vigtige konferencer	26
Arbejderens udvikling	26
Partiets ungdomsarbejde	28
Det faglige arbejde	29
Diskussionen om partiets forhold til Enhedslisten	30
Mere fokus på politikudvikling, analyse og teori	31
Skolingsarbejdet tager form	33
Partiopbygningens udfordringer	33
Landsledelsens arbejde	36
5. Kommunistisk Parti og den internationale kommunistiske bevægelse	39
Bilag:	
A: Oversigt over partiets samlede udgivelser i kongresperioden	41
B: Oversigt over partiets aktiviteter i forhold til den internationale kommunistiske bevægelse	42
C: Kommunistisk Parti er medlem af disse organisationer	43

Indledning

Gode kammerater

Kommunistisk Partis 2. kongres finder sted i en situation, hvor den kapitalistiske økonomi er i en dyb og global krise. Finanskrisen er den foreløbige kulmination, men krisen er langt fra slut. Dens hærgen vil få dybtgående konsekvenser, både i Danmark og globalt. Fabrikslukninger, massefyringer og pres på levevilkårene og demokratiet. Krisens virkninger er synlige overalt. Det er det kapitalistiske system, som ryster i sin grundvold. I 30'erne skabte krisen nød og elendighed og banede vejen for fascistisme og krig. Også i dag står menneskeheden overfor alvorlige farer.

Krisen stiller vores parti overfor nye udfordringer og muligheder. Vi må kende vores besøgstid. Partiets 2. kongres må blive startskuddet på en proces, som omstiller vores parti, dets politik og taktiske og tænkning til den nye situation, som udvikler sig.

Krisen bekræfter, at Marx og Lenin havde ret. Kapitalisme og imperialismen har ikke været i stand til at sikre klodens befolkning en tryk og menneskeværdig tilværelse. Med krisen er der skabt et bredere grundlag for, at kommunisterne kan skærpe kritikken af selve det kapitalistiske system og placere socialismen som både et muligt og nødvendigt alternativ.

I disse dage er det to år siden, at Kommunistisk Parti blev stiftet. Det var et resultat af en demokratisk, fremadrettet og dynamisk enhedsproces. Det var også en historisk proces, fordi det – med dannelsen af vores parti – *lykkedes – under nutidens betingelser og med øjnene rettet mod fremtidens opgaver – at skabe et fælles teoretisk, ideologisk og politisk grundlag, der rækker ud over begge strømningers hidtidige positioner.*¹

På stiftelseskongressen vurderede vi derfor – og med rette – at dannelsen af Kommunistisk Parti var et vigtigt skridt i samlingen af alle danske kommunister.

De politiske udtalelser, der blev vedtaget på kongressen, herunder udtalelsen om partiets opgaver har været pejlemærker for partiets politiske kampagner, partibygningen og de interne partidiskussioner. De politiske udtalelser fra stiftelseskongressen har været et godt afsæt for både partiets nationale og internationale orientering. De få udestående spørgsmål,

¹ Se pjecen *Erfaringer fra processen for at danne Kommunistisk Parti*.

Forlaget Arbejderen, september 2007

f.eks. omkring den manglende afklaring af partiets forhold til Enhedslisten, var veldefinerede og indarbejdede i det arbejdsprogram, som blev vedtaget på kongressen.

Gennem enhedsprocessen mellem KS og DKP/ML forstod vi, at når den grundlæggende principielle enhed og viljen til enhed eksisterer, kan der findes konkrete og tilfredsstillende løsninger omkring alle underordnede spørgsmål. Det har været en vigtig erfaring i vores arbejde. Stiftelsen af Kommunistisk Parti var således et resultat af en meget grundig forberedelse, og partiets stiftelseskongres og dens beslutninger udgjorde et solidt fundament for vort parti og dets videre arbejde.

Partiet byggede fra første færd på tillid og gensidig respekt. Vi havde et fælles ønske om, at vort nye parti skulle basere sig på det bedste fra begge de historiske strømninger, der stod sammen om dets dannelse. Derfor kan vi i dag se tilbage på en kongresperiode med stor enhed og en fælles vilje til at realisere de beslutninger, vi traf sammen. Kommunistisk Parti er et samlet parti med en fælles identitet.

Igennem de sidste to år har vi arbejdet for at bygge vores parti op i en situation, hvor den nyliberale offensiv er fortsat, og styrkeforholdet i klassekampen – både nationalt og internationalt – har været i klassefjendens favør. Den borgerlige regering har sat kursen mod nye opgør om den kollektive velfærd og afmonteringen af den offentlige sektor.

Regeringen har ført en politik, der har skabt voksende ulighed. Den har knyttet Danmark stadigt nærmere til USA og deltaget i de forbryderiske krige i Irak og Afghanistan. Den har støttet oprustningen og udvidelsen af NATO og opbygningen af missilskjoldet, som igen har ført til nye internationale spændinger og udvikling af krigen i Kaukasus.

Samtidig med at den økonomiske krise for alvor begynder at kunne mærkes i Danmark, fremlægges nye forslag til asociale tiltag.

Med den aktive del af fagbevægelsen som kernen og sammen med ungdommens interesseorganisationer har vi i denne kongresperiode set kimen til et politisk opbrud og udviklingen af et politisk alternativ til kapitalens magt. Men modstanden er splittet. Den står uden fælles politisk platform og strategi. Det gælder både de afgørende fagforbund, ungdommens interesseorganisationer og de politiske partier.

Stiftelsen af Kommunistisk Parti var noget nyt. Det er en del af det politiske opbrud, der er på vej, og som der er så brændende behov for. Det var et vendepunkt for den kommunistiske bevægelse, som efter årtiers splittelse og tilbagegang kunne begynde sin genopbygning og skabe en solid platform – også i fremtidens Danmark.

Kapitalismen i krise – kampen for den kollektive velfærd

Et samfund i krise

Efter en årrække med økonomisk fremgang og markant faldende arbejdsløshed blev Danmark i år ramt af recession. Selv borgerlige økonomer varsler en vækst i arbejdsløsheden på 2-300 % i løbet af de kommende to år. Priserne er steget voldsomt, især på fødevarer. Antallet af krak og tvangsauktioner vokser. Det bliver værre endnu i takt med, at den kapitalistiske krise uddybes.

De sidste års gigantiske byggeboom var alene udløst af kapitalismens anarki og udsigten til store fortjenester. Det har skabt den absurde situation, at der i dag står langt over 150.000 tomme lejligheder, som ingen har råd til at købe – samtidigt med, at der er langt flere mennesker, som mangler en bolig eller bor under helt utidssvarende forhold. Nu er boligmarkedet i krise. Boligpriserne rasler ned, og renten er steget markant. Det er et tydeligt eksempel på, at det frie marked ikke er i stand til at sikre, at samfundets grundlæggende behov bliver dækket.

Kriser og kapitalisme hænger sammen som ærtehalv. Og det er arbejderklassen, som er udset til at betale regningen. Det seneste eksempel er gribbene fra Roskilde Bank, der fyldte deres egne og spekulanternes lommer. Nationalbanken og regeringen stod velvilligt på spring og overtog fallitboet. De sendte en regning på op mod 20 milliarder kroner videre til de danske skatteydere.

Banker og kapitalfonde spiller dagligt matador med milliardformuer i jagten på lettjente penge.

Hidtil har hverken regeringen eller de økonomiske vismænd villet lægge begrænsninger på de stadigt voksende kapitalstrømme over grænserne. Deres fokus har i stedet været at udsulte den offentlige sektor, dæmpe de lavtlønnedes lønstigninger og udtænke love og regler, der kan tvinge de syge og ældre ud på arbejdsmarkedet.

Den borgerlige regering har udbetalt store skattelettelser til de bedst økonomisk stillede. Senest vedtog man skatteslettelser til 10 milliarder. Ifølge regeringens egne opgørelser udgjorde den samlede erhvervsstøtte i 2007 ikke mindre end 21,5 milliarder kroner.² Pengene fosser ud af stats-

² Se AErådet, Finansiering af lavere skat på arbejde, 5. august 2008

kassen til dem, der har rigeligt i forvejen.

Men da hundredetusinder af offentligt ansatte under overenskomstkampen i 2008 krævede reel ligeløn, så var der pludselig ikke råd. Medlemmerne i FOA, BUPL, DSR og de andre forbund i Sundhedskartellet udgjorde pludselig en fare for den samlede danske økonomi. Derimod er indkøb af raketter, nye tanks, pansrede mandskabsvogne og milliardinvesteringer i nye jagerfly angiveligt udtryk for en særlig form for ansvarlighed, som er nødvendig for at blive blåstemplet som regeringsduelig af de nyliberale partier i Folketinget, både i og udenfor regeringen.

Den nyliberale verdensorden slog for alvor igennem, da Sovjetunionen og den socialistiske lejr brød sammen og forsvandt. Kapitalen blæste dengang sejrxfanfarer. De blev understøttet af myten om, at kapitalismen var et 1000-årsrige, og historiens hjul angiveligt var sat i stå.

Det nuværende styrkeforhold i klassekampen vil kapitalen benytte til at tilbageerobre de landvindinger, som den danske arbejderklasse har tilkæmpet sig gennem mere end 150 år. Det er klassekamp for fuld udblæsning, hvor monopolerne og deres forenede støttepartier – gennem en massiv ideologisk kamp – forsøger at bilde den danske befolkning ind, at den trygt og roligt skal overlade alle vigtige afgørelser til politikerne på Christiansborg.

Fra Vaxholm til Irland

Allerede med opbygningen af EU's indre marked blev der lagt et pres på fagbevægelsen. Udnyttelsen af den billige arbejdskraft fra en række østeuropæiske lande har lagt et pres på lønningerne. Vaxholm-sagen. Rüffert-sagen. Luxembourg-sagen. Det er tydeligt, at EF-domstolen søger at udhule aftale- og konfliktretten. Efter domstolens opfattelse er det således en teknisk handelshindring, hvis et land kræver, at udenlandske arbejdere skal omfattes af en overenskomst og af landets love og regler.

Perspektivet er et europæisk lavtlønsarbejdsmarked, hvor enhver er sin egen lykkes smed.

Men beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen er ikke bekymret. Da EF-domstolen afsagde sin kendelse i Vaxholm-sagen, erklærede han, at *EF-domstolen ind imellem kommer til et andet resultat end det, vi fra dansk side ønsker, det er jo, om man så må sige, et vilkår for at være med i det europæiske fællesskab.*

Det var helt andre toner, der lød fra regeringen, da EF-domstolen afsagde sin kendelse om den danske udlændingepolitik. Her var det ikke kapitalens interesser, men regeringens parlamentariske flertal, der stod

på spil. Derfor var der masser af teatertorden for at berolige ikke mindst Dansk Folkeparti.

Unionspolitikkerne har selv stemt for det traktatgrundlag og de EU-direktiver, som EF-domstolen bygger sine domme på. De har accepteret, at EF-domstolen står over EU-landenes regeringer. Det betyder, at både udlændingepolitikken og den danske models fremtid i sidste ende kan afgøres af, om domstolen finder, de strider imod EU's regler om arbejdskraftens frie bevægelighed.

Ikke mindst i de senere år har vi set, at EU's indre marked har lagt et pres på fagbevægelsen. Den billige arbejdskraft fra en række østeuropæiske lande har lagt et pres på lønningerne; samtidigt med at EF-domstolen søger at udhule aftale- og konfliktretten i den danske aftalemodel. Derfor støtter vi kravet om, at EU garanterer »den danske model«, eventuelt med endnu en »undtagelse« eller en politisk klausul.

Først skød befolkningen i Frankrig og Holland forfatningstraktaten ned. Så faldt Lissabon-traktaten i Irland, hvor befolkningen, som EU's eneste, fik muligheden for at tilkendegive deres holdning ved en folkeafstemning. I henhold til EU's egne regler burde der ikke være nogen tvivl. For at den nye forfatning kan træde i kraft, skal den ratificeres af alle 27 medlemslande.

Den danske regering lover at respektere det irske folks nej. Alligevel har den støttet, at ratificeringsprocessen er fortsat. Målet er at lægge et optimalt pres på Irland.

Regeringen håbede at fange unionsmodstanden med en lynafstemning om de danske undtagelser. Nu har det irske NEJ kuldkastet disse planer – i det mindste for en tid. Regeringen er nødt til at afvente Lissabontraktatens skæbne. Samtidigt har EF-domstolens indblanding i danske overenskomster og udlændingepolitik gjort det klart for regeringen, at den står til at tabe enhver folkeafstemning om afgivelse af yderligere suverænitæt til EU.

Demokratiet undergraves

Det er ikke kun EU, der truer demokratiet. Igennem en årrække er demokratiet blevet stadigt mere tømt for reelt indhold. Folket er udset til rollen som passive vælgere, som hvert fjerde år kan stemme på partier, der i det store og hele har det samme værdisæt og politik. Regeringen fører en bevidst politik for social og økonomisk udstødelse. Den skaber nye konflikter og spændinger ved at erstatte en social og forebyggende indsats med *lov og orden-kampanjer* og hårdere straffe.

I en krigsførende nation som den danske er terrorlovgivningen en uundgåelig følgesvend og et udtryk for, at magthaverne forbereder sig til skærpede kampe og opgør. Kritikerne af terrorlovene påpegede, at disse love var udemokratiske og satte grundlæggende frihedsrettigheder ud af kraft. Denne kritik har vist sig fuldt berettiget, ikke mindst med landsrettens dom mod Fighters+Lovers.

Kommunistisk Parti understreger, at frihedskamp ikke er terrorisme. Vi sender fra denne kongres vores varme kamphilsner til Fighters+Lovers og Oprør og ikke mindst til den række af aktivister, som er blevet trukket igennem langvarige retssager og senest er dømt efter terrorlovgivningen ved landsretten. Gennem civil ulydighed har de modigt udfordret den udemokratiske antiterrorlovgivning på trods af magthavernes trusler og muligheden for langvarige fængselsstraffe.

Kampen om Ungdomshuset i København endte med en ubetinget sejr. Den blev skabt gennem et langt og sejt arbejde og skabelsen af en bred alliance, som rakte langt ud over de unges egne rækker. Det tvang et flertal i Københavns Borgerrepræsentation til at stille et nyt ungdomshus til rådighed.

Politiet har brugt situationen til at sætte nye standarder for sit arbejde. Ulovlige masseanholdelser. Mange ransagninger uden dommerkendelse og en endeløs række af episoder med politivold. Hele vejen igennem med aktiv støtte fra regeringen. Efterfølgende er de anholdte i det store og hele blevet frikendt. Politiet er blevet dømt til at betale historisk store erstatninger, men har hidtil nægtet at ændre sin meget aggressive strategi.

Opgøret om den kollektive velfærd

Den borgerlige regering kom til magten, fordi den fik mulighed for at skabe en myte om, at V og K var den bedste garant for den kollektive velfærd. Dens virkelige målsætning har været at erstatte de kollektive velfærdsordninger med private forsikringsordninger og nedbryde den offentlige sektor.

I ly af det midlertidige økonomiske opsving lykkedes det at lulle store dele af befolkningen i søvn. Mens fokus var rettet på forbrugsfest, samtalekøkkener, friværddi og faldende arbejdsløshed, lykkedes det statsminister Anders Fogh Rasmussen næsten uimodsagt at påstå, at *Venstre påtager sig et ansvar for både velfærdssamfundets fortid og fremtid.*³

Det er et stort bluffnummer. Den kollektive velfærd er skabt i kamp.

³ Anders Fogh Rasmussen, Politiken 08.02.2004

Velfærdsgoderne i det danske samfund er ikke skabt af hverken den borgerlige regering, eller fordi arbejdsgiverforeningen i Danmark har et specielt solidarisk sindelag. Den store offentlige sektor og de velfærdsgoder, der findes, er blevet opbygget og tilkæmpet under bestemte konkrete historiske omstændigheder. Styrkeforholdet i klassekampen har været afgørende, både nationalt og internationalt.

Den danske arbejderbevægelse har sat store og markante aftryk på vores samfund og historie. Opbygningen af fagbevægelsen var en historisk milepæl, som for første gang nogensinde sikrede, at flertallet af befolkningen – arbejderklassen – blev organiseret. Netop enhedsfagbevægelsen og den høje faglige organiseringsgrad har været en hoveddrivkraft i skabelsen af et arbejdsmarked reguleret af kollektive aftaler med konfliktret. Det er fundamentet for den kollektive velfærd.

Kampen for en kollektiv og skattefinansieret velfærd er en vigtig del af kampen om fordelingen af samfundets rigdom. I Danmark er der opbygget en stor offentlig sektor, og samfundet har været kendetegnet af en stor statslig regulering. Kollektiv velfærd er udviklet ved tilbagerulning af markedskræfterne. De grundlæggende rettigheder for alle bygger på arbejderbevægelsens idé om, at det er menneskets behov og ikke pengepungens størrelse, der skal afgøre hospitalsbehandlings kvalitet, uddannelsesmulighederne osv.

Den lige adgang til velfærdsydelser, der defineres efter den enkeltes behov og ikke den pågældendes økonomiske muligheder – gjorde i årtier Danmark til et af de kapitalistiske lande i verden, som havde den mindste sociale ulighed. Det er det stik modsatte, Venstre og de liberale kræfter i det danske samfund har kæmpet for. Deres alternativ til den kollektive velfærd og en stærk offentlig sektor er markedet – eller jungleloven – som sammen med den private ejendomsret tilbydes som den vigtigste menneskerettighed af dem alle.

Med den økonomiske krise vil erhvervslivets pres vokse for at overtage stadig større dele af den offentlige sektor. Regeringen er klar til at levere varen. Venstres folketingsgruppe gav et tydeligt signal i sommers, da den i et erhvervspolitisk udspil meddelte at:

Staten skal ikke drive virksomhed. (...) Alle offentlige opgaver både i stat, regioner og kommuner bør på sigt sendes i offentligt udbud f.eks. som minimum hvert 5. år.⁴

Kvalitetsreformen og strukturreformen har været milepæle på vejen for

⁴ Et erhvervsoplæg fra Venstre, Venstres folketingsgruppe juni 2008

markedsførelse og omdannelse af den offentlige sektor til et sammenhængende marked for »velfærdsydelser« og nedbrydning af grænsen mellem offentlig og privat.

Markedsførelsen af hele den offentlige sektor breder sig med mål- og resultatstyring, brugerundersøgelser, obligatoriske test og et voksende krav om, at alt dokumenteres. Bureaukratiet æder ressourcerne fra den offentlige service, alt imens de folkevalgte politikeres direkte ledelse og kontrol afsvækkes.

Der er sket en markant øget konkurrenceudsættelse i kommunerne, som startede allerede under den tidligere socialdemokratiske regering. I 2004 aftalte den nuværende regering, at der skulle udbydes 18,4 % af kommunernes opgaver. Med den seneste aftale, der er indgået i år, er der ikke nogen øvre grænse. Regeringen ønsker desuden, at stigningstakten i det offentlige forbrug fra 2001 til 2015 skal næsten halveres i forhold til, hvad der har været.⁵

Udviklingen i sundhedssektoren er dybt bekymrende. Den private sektor favoriseres, blandt andet med højere takster og de skattefinansierede sundhedsforsikringer. Den offentlige sundhedssektor undermineres af manglen på uddannet sundhedspersonale, øget bureaukrati og dokumentationskrav, evindelige omstruktureringer og nedskæringer. Det har meget alvorlige konsekvenser for den fri og lige adgang til sundhedsydelser, der altid har været et nøglespørgsmål i dansk sundhedspolitik.

Den offentlige sektor skal styres af markedet og af Venstres magtfulde kronprins Lars Løkke Rasmussen, der allerede i dag har kontrol over regionernes økonomi og vetoret omkring deres aktiviteter. Også kommunerne er lagt i økonomiske lænker. Samtidigt har regeringen som en politisk sidegevinst skubbet ansvaret for gennemførelsen af dens valgløfter ned i kommuner og regioner, uden at den har afsat de nødvendige økonomiske midler.

Under liberalismens banner er der skabt en statslig styring af både kommuner og regioner. Det er en centraliseret og uhørt politisk og økonomisk kontrol af det danske samfund – i fuld overensstemmelse med EU. I nært samarbejde med monopolkapitalen er der skabt en glidebane, som uundgåeligt sender den kollektive velfærd mod katastrofen. Man laver så dybtgående ændringer, at det er vanskeligt eller umuligt at ændre kurs. Den borgerlige regering lægger således sporene – også for kommende regeringer.

⁵ Fra 2,1 % til 0,9 %

Arbejdsmarkedskommissionens formål er – på et angiveligt neutralt grundlag – at foreslå gennemgribende forandringer af det danske arbejdsmarked. Men dens hovedkonklusioner var designet fra starten til at inødekomme arbejdsgivernes krav. Regeringen kæmper nu for en aftale om at afkorte dagpengeperioden. Gennem et målrettet arbejde fra regeringen lykkedes det at splitte fagbevægelsen, hvad der har svækket modstanden mod de planlagte forringelser markant.

Arbejdsmarkedskommissionen bliver i øvrigt ikke den sidste kommission, der skal levere skyts til den borgerlige regering. I starten af 2009 kommer Skattekommissionen med sin rapport, som først og fremmest ventes at foreslå markante reduktioner af topskatten, hvad der yderligere vil øge uligheden og vanskeliggøre finansieringen af den kollektive velfærd.

To vigtige overenskomststopgør

I kongresperioden har der været overenskomstforhandlinger på både det private og det offentlige område i henholdsvis 2007 og 2008.

Arbejdsgiverne gennemførte på det private område et centralistisk forhandlingsforløb styret af Dansk Industri. Solidariteten og det fælles fodslag i fagbevægelsen blev ikke udnyttet af topforhandlerne. Derfor blev der opbygget en landsdækkende stem nej-kampagne, som også partiet støttede. I en udtalelse fra landsledelsen blev der rettet en opfordring til at sætte magt bag kravene:

Forligsmanden har fremlagt et mæglingsforslag, der ligger meget langt fra de overenskomstkrav, der er rejst på arbejdspladserne. (...) Derfor må der stemmes NEJ til mæglingsforslaget. Fagbevægelsens medlemmer må tage over, når fagbevægelsens topforhandlere ikke kan præstere mere i en tid med lav arbejdsløshed og rekordhøje stigninger i aktiekurserne.⁶

Selv om NEJ-kampagnen langt fra nåede tidligere tiders højder, lykkedes det i 3F at sikre en afvisning af overenskomsten. På trods af forbundsledelsens anbefaling stemte to ud af tre medlemmer i 3F nej. På grund af de udemokratiske sammenkædningsregler betyder det, at medlemmerne af landets største forbund i dag arbejder efter overenskomster, de ikke selv har godkendt.

Kampen om de offentligt ansattes overenskomst i år blev et hårdt, langvarigt og indædt opgør.

⁶ Se udtalelsen fra Landsledelsen, *Stem nej til mæglingsforslaget*. Arbejderen 12.04.2007

På den ene side stod de offentligt ansatte og deres forbund. De havde massiv opbakning i befolkningen til deres krav om markante lønstigninger. På arbejdsgiversiden styrede finansminister Lars Løkke Rasmussen forhandlingsprocessen. Det var regeringen, der søgte at diktere den samlede lønramme og dermed reelt krænke den frie forhandlingsret. Det burde have ført til omfattende protester fra den samlede fagbevægelse.

Allerede i forsommeren 2007 varmede SOSU-hjælperne på ældreområdet op til kampen med en omfattende landsdækkende strejkebølge med krav om flere hænder og mere i løn. Disse strejker var i høj grad med til at skabe grundlaget for den massive folkelige opbakning bag den efterfølgende overenskomstkonflikt.

De offentligt ansatte skabte gennem konflikten en forståelse for, at overenskomsten ikke kun handler snævert om egne løn- og arbejdsforhold. OK 2008 var også en kamp for at forsvare den offentlige sektor og den kollektive velfærd.

Strejkerne viste, at det nytter at kæmpe. Det lykkedes alle de strejkende forbund at bryde regeringens økonomiske ramme. Den erfaring er guld værd, den har politiseret og radikaliseret store dele af den offentlige sektor herunder rigtig mange kvinder, som aldrig før har været i kamp. Den erfaring, de har fået, har lagt god grund til fremtidige lønkampe og også til fremtidige kampe for den offentlige velfærd.

(...) Strejkerne (satte) nogle vigtige politiske dagsordener om ligeløn og om den offentlige velfærds fremtid, ligesom de også gav et langt klarere billede af forhandlingsvilkårene på det offentlige område med regeringen som den reelle modpart.⁷

Den største svaghed i OK 2008 var manglen på en fælles platform og en koordineret kampagne mellem de involverede forbund. Ikke mindst manglen på fodslag mellem FOA og 3F havde en negativ indflydelse på forløbet. Som parti har vi derfor påpeget betydningen af at udbygge enheden i fagbevægelsen på tværs af offentligt og privatansatte. Når de ansatte på det offentlige område stiller lønkrav og går i konflikt, er det nødvendigt med en stærk opbakning og solidaritet fra den samlede fagbevægelse.

OK 2008 viste, at overenskomstkamp er en politisk kamp. Også derfor

⁷ Se : *Det nytter at kæmpe*, af Mari-Ann Petersen, kommunistisk Partis faglige landsudvalg. WWW.kommunister.dk

må fagbevægelsen politiseres. Den skal have klare krav til offentlig velfærd og samlet forsvare de offentligt ansattes krav til løn- og arbejdsforhold. Den skal stå sammen mod udsultningen og privatiseringen af velfærden, samtidig med at der stilles kontante krav til de politiske partier. Og sidst men ikke mindst må fagbevægelsen arbejde politisk med sammenhængen mellem finanslove, økonomiaftaler med kommuner og regioner og selve overenskomstforhandlingerne.

På konfrontationskurs med en generation af unge

Nyliberalismen har i høj grad også præget de mange ændringer i uddannelsessystemet, som i stadig højere grad indrettes på individualisering og på de uddannelsesmæssigt og økonomisk bedst stillede præmisser.

Det er regeringens erklærede målsætning, at ikke mindre end 95 procent af en ungdomsårgang i år 2015 skal have en ungdomsuddannelse. Virkeligheden er, at antallet af unge på disse uddannelser rasler ned. Da uddannelsesinstitutionerne åbnede efter sommerferien, var antallet af nye elever det hidtil laveste i 15 år.

LO's beregninger viser, at tilskuddet til landets handelsskoler, tekniske skoler og landbrugsskoler samlet set er faldet med fem procent siden 2002. Eleverne på erhvervsskolerne har protesteret og aktioneret mod de massive nedskæringer, som regeringen har gennemført i de sidste seks år. Indførelse af lærerfri undervisningstimer er en afspejling af de manglende økonomiske ressourcer. Der er en direkte sammenhæng mellem nedskæringerne, det faldende elevtal og det store frafald i uddannelsesforløbet, ikke mindst blandt unge med anden etnisk baggrund end dansk.

Aflyste timer! Faldefærdige bygninger! Overfyldte klasser! Ingen tid til hjælp! Sådan lød den alarmerende melding fra landets gymnasieelever, som startede efter sommerferien med mellem 30 og 39 elever i klasserne. I et af verdens rigeste lande er der således den absurde situation, at der ikke er bøger og stole til alle elever. De overfyldte klasselokaler skaber helt uacceptable forhold for den daglige undervisning. Samtidig afslørede en undersøgelse fra DGS, at landets gymnasieelever i de første to år af studietiden typisk bruger 8500 kroner på studierelaterede udgifter. Samtidig er både gymnasier og handelsskoler gjort til selvejende institutioner. Det er udtryk for den snigende brugerbetaling og markedsgørelse, der breder sig i hele uddannelsessystemet.

Det er ikke kun gymnasier og erhvervsskoler, som har faldende elevtal. På pædagoguddannelsen er der i 2008 optaget 22 procent færre end sidste år. På sygeplejeuddannelsen er faldet 18 procent, og på lærerud-

dannelsen ni procent. Samtidigt med at antallet af elever er faldende, er et voksende frafald også i disse fag et stigende problem. Det betyder, at vanskelighederne med at skaffe kvalificeret arbejdskraft til den offentlige sektor vil blive større i de kommende år.

En lignende udvikling tegner sig på universiteterne. I dag læser 15% af en årgang på universitetet. Det er regeringens erklærede målsætning, at 25% af en årgang skal læse på universitetet i 2020. Imidlertid går udviklingen den stik modsatte vej. I år er der ubesatte pladser på mange studier og et generelt fald i nye studerende med hele 12%.

Danske Studerendes Fællesråd mener, at de nye adgangskrav, der trådte i kraft i år, er en væsentlig del af forklaringen på det historisk lave optag. Da universiteterne er taxameterfinansierede, kan det koste dem 150 millioner kroner i manglende statstilskud i 2008 og dermed åbne op for nye nedskæringsrunder.

Som man kunne forvente, har undervisningsministeren vasket sine hænder og hårdnakket benægtet, at der er skåret på uddannelsessystemet. Han forsøger at bortforklare kendsgerningerne med den lave arbejdsløshed. I realiteten er der tale om et begyndende sammenbrud for regeringens uddannelsespolitik.

Regeringens fejlslagne uddannelsespolitik rammer også den store gruppe af unge med anden etnisk baggrund end dansk. De unge føler sig ikke som en del af det danske samfund og når ikke langt i uddannelsessystemet. Regeringens massive støtte til privatskoler og det frie skolevalg har store konsekvenser for integrationen, og vi oplever i dag folkeskoler med op mod 100% tosprogede børn. Det betyder, at unge med anden etnisk baggrund kan gå ti år i skole uden at møde børn med etnisk dansk baggrund. Folkeskolerne skal afspejle det samfund, som de unge lever i. De skal styrkes og ikke svækkes, som det sker med regeringens støtte til privatskoler og det frie skolevalg.

De unge på landets uddannelsesinstitutioner er godt klar over, hvor skoen trykker. De uddanner sig i dag i et uddannelsessystem, som bygger på et nyliberalt fundament, som den borgerlige regering har defineret. Derfor har de unge massivt deltaget i de seneste års kampe for den kollektive velfærd og søgt et stadigt tættere samarbejde med den aktive del af fagbevægelsen.

Oppositionens kurs mod højre

På trods af en flot overenskomstkamp og voksende politiske aktiviteter står oppositionen i dag splittet. De politiske partier og store dele af fagbe-

vægelsens top bærer et nøgleansvar.

OK 2008 var på mange måder en udstilling af Socialdemokraternes politiske impotens og katastrofekurs. I stedet for at bakke op bag de strejkendes retfærdige lønkrav og øge presset på den borgerlige regering brugte Socialdemokraterne tiden på at diskutere tørklæder og finansministerens bilagsrod. Man lod de strejkende i stikken.

Socialdemokraterne løb fra et tidligere løfte til de offentligt ansatte om at bevilge fem milliarder ekstra til et lønløft. I stedet gik Helle Thorning-Schmidt i medierne med kravet om skattefrihed til de danske soldater i udlandet, dvs. en reallønssstigning på 10.000 kroner.

I stedet for at markere en politisk opposition i Kommunernes Landsforening stemte Socialdemokraterne i KL for en lockout af BUPL's medlemmer med det erklærede formål at tømme forbundets strejkekasse. Efterfølgende var Københavns overborgmester Ritt Bjerregaard den eneste socialdemokrat, der stemte imod den katastrofale aftale med regeringen om endnu engang at skære i kommunernes økonomi.

På Socialdemokraternes kongres i september fremlagde partitoppen ideen om trivselssamfundet. *At trives, mens vi er travle, er Socialdemokraternes næste projekt*⁸, lød visionen, der angiveligt skal erstatte ideen om den kollektive velfærd, som partiet reelt har forladt for længe siden.

I stedet for et opgør med nyliberalismen fortsætter partiet sin katastrofekurs, som man nu søger at peppe lidt op med en række løjfulde løfter til befolkningen. På bundlinien kan man opgøre forskellen mellem Socialdemokraterne og den borgerlige regering til nogle få milliarder kroner. De skal – som ny madding på en fiskekrog – lokke hundredetusinder af partiets tabte vælgere tilbage. Det er både halvhjertet og utroværdigt. Hvis den socialdemokratiske ledelse ikke skifter kurs, vil partiets nedtur fortsætte.

SF har dygtigt arbejdet for at fremstille sig selv som forsvare af velfærdssamfundet og en politisk handlekraftig aktør på Christiansborg. I en situation hvor Socialdemokraterne ikke har fremlagt et reelt politisk alternativ til den borgerlige regering, og Enhedslisten ikke har kunnet trænge igennem i mediebilledet med sine politiske holdninger, har SF – og i et vist omfang også DF – kunnet opsamle store dele af bevægelsen for kollektiv velfærd. Det var den væsentligste årsag til, at netop disse to partier vandt folketingsvalget sidste år.

Men SF's fremgang i meningsmålingerne bygger på et stadigt mere

⁸ Trivselssamfundet – et socialdemokratisk projekt. Socialdemokraterne september 2008

skrøbeligt grundlag. Villy Søvndal valgte at benytte den 1. maj i år til at erklære, at SF *hverken i teori eller praksis vil afskaffe kapitalismen*. Han betegnede kapitalismen som dynamisk. Og til de arbejdsgivere som måtte være foruroligede over SF's fremgang, lovede Villy Søvndal, *at SF ikke vil hverken nationalisere eller noget som helst. Det har vi meget dårlige erfaringer med.*⁹

Politisk har SF gang på gang erklæret, at partiet ikke har nogen ultimative krav. Partiet har accepteret, at det er Socialdemokraternes politiske udspil, som er afsættet for en ny regering. Et for et er partiets mærkesager solgt ud. Skridt for skridt har SF bevæget sig mod højre og den kvælende dyne af konsensus, der har præget alle EU-tilhængerpartierne i mere end tre årtier.

Det ku' være så godt, lyder SF's slogan. Desværre er SF's politiske udspil alt for ofte noget skidt. Op til finanslovsforhandlingerne fremlagde SF således forslag om, at folkepensionens grundbeløb og børnechecken gøres indtægtsbestemt. Det er et opgør med det grundlæggende princip i den kollektive velfærd, at alle mennesker har ret til de samme velfærdsydelser uanset økonomisk formåen.

SF har i det store og hele fredet erhvervslivet. Partiet har lovet at stemme for finansloven i al fremtid og lagt stemmer til den nye Fehmernbro. På få år har SF placeret sig som et parti drevet af ansvarlighed overfor det kapitalistiske system og accepteret medlemskabet af både EU og NATO. Senest har SF accepteret dansk krigsdeltagelse og erklæret sig villig til at tilslutte sig et kommende forsvarsforlig.

Ny regering – ny politik

I stedet for at etablere et reelt politisk alternativ er tendensen, at oppositionen i Folketinget – med Enhedslisten som en hæderlig undtagelse – har bevæget sig mod højre, hvor nyliberalismen råder, og signalerne fra EU respekteres.

Den borgerlige regering sidder nu i sin tredje regeringsperiode – ikke fordi den har bred folkelig støtte. Men først og fremmest fordi oppositionen – efter syv år med den borgerlige regering – ikke har fremlagt et reelt politisk alternativ. I Folketinget er både de Radikale, SF og Socialdemokraterne fedtet ind i det partitaktiske spil og kampen for hurtige gevinster i meningsmålingerne. De tre partier har entydigt markeret, at de accepterer de nuværende magtstrukturer og rammerne, som udstikkes fra EU.

Et reelt politisk alternativ kan ikke skabes isoleret bag Christians-

⁹ Villy Søvndal, Nyhedsavisen 1. maj 2008

borgs tykke mure. Det må basere sig på den bevægelse, som er vokset frem i de seneste år i kampen for den kollektive velfærd, ikke mindst den aktive fagbevægelse. Det må opbygge sin platform med afsæt i de krav, som er vokset frem under kampen for den kollektive velfærd, senest gennem de offentligt ansattes OK-kamp i 2008.

Kommunistisk Parti har kæmpet for et politisk alternativ, som udfordrer kapitalens magt og gør front mod liberaliseringen af kapitalmarkedet. Et alternativ, som stiller sig klare målsætninger om grundlæggende samfundsmæssige forandringer. Et alternativ, som konkret rejser kampen for en anden fordeling af samfundets rigdom og sikrer et løft af den kollektive velfærd. Et alternativ hvis ansvarlighed er over for den brede befolknings grundlæggende interesser og ikke over for monopolkapitalen. Et alternativ, som forsvarer Danmarks nationale selvbestemmelse, og siger fra over for diktater fra EU eller Washington, som erstatter en aggressiv udenrigspolitik med nedrustning og international solidaritet. Et alternativ, som træder ud af terrorlovgivningens kvælende skygge og bryder nye veje frem for demokratiet, som baserer sig på den aktive og direkte mobilisering af befolkningens – og ikke mindst fagbevægelsens – aktive deltagelse i samfundsudviklingen. Et sådant alternativ må opbygges skridt for skridt, og det haster. Syv år med den borgerlige regering er syv år for mange.

Det kan ikke siges tydeligt nok! Kommunistisk Parti ønsker ikke blot at tilbagerulle den nyliberale hærgen. Vi kæmper ikke for kapitalismen, som den var i går. Vi ønsker at udvikle den folkelige modstand, så den stadig mere præcist rettes mod monopolkapitalen og den nyliberale politik.

Vi ønsker et opgør med kapitalismen!

Kamp mod imperialisme og krig

På globalt plan sker der store forandringer i øjeblikket. Imperialismen med USA i spidsen har i næsten tre årtier befundet sig i en langvarig, kontrarevolutionær offensiv, som stadig varer ved. Højdepunktet i denne offensiv var opløsningen af Sovjetunionen og den europæiske socialisme i 1989-91, hvad der afgørende ændrede det internationale styrkeforhold til gunst for imperialismen.

I denne periode har USA været verdens eneste supermagt. Men denne position udfordres af flere store eller mellemstore lande – herunder EU – som i større eller mindre omfang har styrke til at sætte sig op imod USA, pleje egne interesser og slå ind på en selvstændig udviklingsvej. Denne tendens vil skærpes i de kommende år.

Det er af stor betydning, at arbejderklassen og folkene så småt er ved at sætte sig i bevægelse og skabe betingelserne for en fremtidig revolutionær og socialistisk modoffensiv. Dette er særligt markant i Latinamerika, men viser sig også stadig tydeligere andre steder, indbefattet Mellemøsten og Europa.

Kriserne er kapitalismens følgesvend

Med nyliberalismen er hele verden blevet et globalt marked, hvor alt er til salg og reguleres efter junglelovens principper. Jagten på de kortsigtede gevinster og superprofitter har fået myten om den krisefri kapitalisme og det såkaldte selvregulerende marked til at briste med et brag. Regeringerne fra Washington til København står på nakken af hinanden for at bruge skatteydernes penge til at komme monopolerne og gribbene i de finansielle koncerner til undsætning.

For det er arbejderklassen og den arbejdende befolkning, der endnu engang er udset til at betale regningen for det nyliberale mareridt, som er skabt i kølvandet på finanskapitalens hærgen, grådighed og spekulation. De selv samme regeringer, som skærer på hospitaler, undervisning og andre velfærdsydelser, fordi der angiveligt ikke er råd – sender nu ufattelige summer til verdens største spekulanter og lånehajer for at redde deres skind.

Til urettens pris

I flere år flød medierne over med lovprisning af det såkaldte globale opsving. Men allerede mens det gik bedst, var der alvorlige problemer, selv

om de næppe blev omtalt i de borgerlige medier. Over halvdelen af verdens arbejdere tjener under to dollars om dagen. Officielt opgjorde ILO forrige år den globale arbejdsløshed til 6.3%. Det svarer til 200 millioner og var det højeste antal officielt registrerede arbejdsløse i menneskehedens historie. Næsten halvdelen af de arbejdsløse er unge mellem 15 og 24 år, som aldrig har fået en mulighed for at starte deres eget liv. Alle opgørelser viser også, at kvinderne er dårligst stillede på arbejdsmarkedet, med de dårligste job, med lavere løn og højere arbejdsløshed.¹⁰ Nu raser krisen, og arbejdsløsheden vil vokse.

Selv om den nuværende krise har cykliske træk, er den samtidig flettet sammen med den strukturelle krise i det kapitalistiske system, som har udviklet sig over de sidste fire årtier. Denne strukturelle krise er kendetegnet af faldende vækstrater, voksende forskelle mellem rig og fattig, undergravning af statens sociale ansvar over for borgerne, massiv udstødelse af hundreder af millioner mennesker, der ud fra kapitalens logik slet og ret betragtes som overflødige, militarisering af økonomien, totalitær udvikling af samfundslivet og voksende konflikt mellem menneske og natur.

Den generelle svækkelse af den offentlige sektor og den næsten altomfattende markedsførelse vil betyde, at krisen vil ramme ekstra hårdt.

Igennem længere tid har de globale priser på fødevarer, energi og råvarer generelt været markant stigende. Det skyldes en blanding af kapitalens rovdrift, spekulation og menneskeskabte klimaændringer. På trods af vanskelighederne med at sikre fødevarer til alle, betyder markedskræfternes frie spil, at fødevarer i stigende omfang omdannes til brændstof for at dække ikke mindst USA's umættelige energibehov.

Kamp mod USA -imperialismen

USA er i dag verdens folks hovedfjende i kraft af ikke mindst sit enorme militære potentiale. Men det er en supermagt i forfald, i en dyb økonomisk krise. Den nuværende økonomiske krise vil forrykke styrkeforholdet mellem stormagterne, fordi USA svækkes.

USA er verdens største snylternation. Den kan kun fastholde sit nuværende økonomiske overforbrug ved storstilet udplyndring og låntagning i udlandet. Gældsætningen er så omfattende, at USA i dag er verdens største skyldnation. Det skyldes ikke mindst udgifterne til finansiering af krigene i Irak og Afghanistan og den voldsomme oprustning.

Pengestrømmen glider til USA fra alle kontinenter. Kina alene har lånt

¹⁰ Se ILO, annual jobs report

USA 1600 milliarder dollars. Det er økonomiske midler, der i stedet kunne være brugt til at skabe arbejdspladser og løfte levestandarden i en verden, hvor 850 millioner mennesker skønnes at sulte.

USA erklærer åbent, at det ikke tolererer nogen rivaler, hverken globalt eller regionalt. Den såkaldte krig mod terror, som blev proklameret efter den 11. september 2001, må ses i dette lys. Det virkelige formål med denne strategi er at knuse de stater og folk og bevægelser, som modsætter sig USA's førerskab. USA forsøger at dæmonisere sine modstandere med betegnelser som ondskabens akse, eller ved at placere frihedsbevægelser på de såkaldte terrorlister. For at nå sine imperialistiske mål har USA startet krigen i Afghanistan og Irak og tilsidesat både menneskerettighederne og andre dele af international lov.

USA står for næsten halvdelen af de samlede militæruddgifter i verden. De globale rustningsudgifter steg sidste år med seks procent. Det betyder, at de samlede militæruddgifter i verden i 2007 nåede op på 1.339.000.000.000 dollars.

Våbenmonopolerne og dødens købmænd spinder guld på USA's krige i Irak og Afghanistan og våbensalg til en række lande under USA's dominans. Saudi Arabiens enorme våbenkøb betyder således, at landets samlede militærbudgetter ligger tæt på Ruslands. Tilsvarende er Sydkoreas militæruddgifter meget store. Det er en afspejling af USA's strategiske interesser og politiske og økonomiske dominans i disse lande.

Med optrapningen af det såkaldte Stjernekrigsprogram er USA i fuld gang med at føre militariseringen ud i det ydre rum. Samtidigt betyder aftalerne om etablering af amerikanske baser, raketter og radaranlæg i Thule, Tjekkiet og Polen, at en ny runde af den atomare oprustning og konfrontation i Europa er skudt i gang.

Disse svimlende tal taler for sig selv og understreger, at imperialismen ikke blev mere fredelig, da den socialistiske lejr faldt sammen. Håbet om nedrustning og afspænding er i bogstaveligste forstand blevet skudt i ruiner. Under USA's førerskab er de samlede krigsbudgetter vokset med 45 procent alene de sidste ti år.

EU – en imperialistisk supermagt under opbygning

EU opbygger sig som en imperialistisk supermagt. Med dannelse af et indre marked, privatisering og markedsføring af den offentlige sektor, indførelse af en fælles mønt og centralbank blev grundlaget lagt. Herfra blev kurset sat mod den overstatslige udvikling. Den begyndende opbygning af en EU-hær, udvikling af en selvstændig våbenindustri og forsøge-

ne på at skabe en fælles udenrigspolitik er blot nogle af skridtene på vejen mod en sådan imperialistisk supermagt.

Den folkelige modstand har hidtil kunnet bremse denne udvikling. Magthaverne betegner hånligt modstand og skepcis mod EU som reaktionære forsøg på at skrue historiens hjul tilbage. Reelt er der tale om en markant styrkelse af kampen for det nationale demokrati, som ikke kan udvikles indenfor EU's rammer, men tværtimod løbende begrænses.

Folkernes afvisning af forfatningstraktaten i Frankrig og Holland og senest det irske nej til Lissabontraktaten understreger, at den folkelige modstand og skepsis ikke er begrænset til en lille gruppe af lande, men er en generel tendens i hele EU. Magthaverne frygter folkeafstemninger. Derfor vil de have dem afskaffet. Det var en af konsekvenserne, hvis Lissabontraktaten var blevet gennemført.

En række store EU-landes modstand mod USA var tydelig op til Irak-krigens start og i forbindelse med krigen i Kaukasus. Det skyldes, at disse lande kæmper for deres egne imperialistiske interesser herunder sikring af leverancer af olie og gas uafhængigt fra amerikansk kontrol.

Men EU har accepteret USA's diktat i forhold til Cuba og en række af de lande, som står på listen over såkaldte slyngelstater, fordi de modsætter sig USA's diktat. Forholdet mellem EU og USA er således kendetegnet af både samarbejde som rivalisering. På grund af det nuværende styrkeforhold, herunder USA's mange allierede i EU selv, er tendensen i øjeblikket, at EU accepterer det amerikanske diktat. Kommunistisk Parti har ligeledes flere gange understreget, at EU ikke er en progressiv allieret i kampen mod USA. EU er en reaktionær imperialistisk magt.

NATO har historisk været et vigtigt redskab i USA's strategi for dominans af sine allierede. I forbindelse med organisationens 50-årsdag i 1999 blev NATO officielt ændret fra en erklæret forsvarsalliance til en offensiv angrebspagt med hele kloden som operationsfelt. Siden er antallet af medlemslande vokset. En lang række tidligere socialistiske lande er i dag optaget i NATO, og flere lande står på spring. Det har skabt nye spændinger og konflikter på det europæiske kontinent. Denne udvikling understreger også USA's bestræbelser på at omringe og inddæmme både Rusland og Kina.

En skammelig følgagtighed

I stedet for at benytte den kolde krigs ophør til nedrustning og afspænding har de danske magthavere valgt at deltage aktivt i USA's røverkrige. Kursen mod oprustning og krig har været brolagt med løgne, menneske-

lig lidelse og død. Dansk krigsdeltagelse i Irak og Afghanistan har aldrig handlet om hverken Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben eller manglen på demokrati i Afghanistan. Det har først og fremmest været en kamp om olie og USA's globale imperialistiske interesser. Den danske krigsdeltagelse i Irak og Afghanistan har været et knæfald for uretten, en skammelig følgagtighed overfor den amerikanske imperialisme.

I både Afghanistan og Irak har civilbefolkningen betalt uhyrlige ofre for USA's krige. Der er stort set ikke den forbrydelse, som besættelsesmagterne ikke har begået. Et stort flertal i det danske Folketing har et direkte medansvar for dette.

Hverken krigen i Irak eller i Afghanistan kan vindes af besættelses-hærene, uanset hvor meget magthaverne i de krigsførende lande demoniserer deres modstandere. I Irak har besættelsesmagterne opbygget verdens største lejevær i takt med, at koalitionen falder fra hinanden.

Det irakiske folks modstand vil fortsætte, til de sidste fremmede soldater er fordrevet. Efter den danske tilbagetrækning fra Irak er indsatsen blevet optrappet i Afghanistan, hvor de danske styrker ofte er involveret i blodige kampe. England forsøgte i 1839, 1878 og 1919 at vinde militært i Afghanistan. Sovjet måtte efter ti års blodig krig erkende nederlaget og trække sig ud af Afghanistan. Nu taler NATO igen om, at krigen i Afghanistan kan vindes, hvis bare der bevilges flere penge, sendes flere våben og flere soldater. Det er skruen uden ende. Kun våbenmonopolerne vil ende med at juble.

Et stort flertal i det danske Folketing – senest også med aktiv støtte af SF – mener, at det danske militær ikke skal opbygges med henblik på at forsvare dansk territorium. De er i gang med en storstilet omstilling af Danmarks militær til et internationalt udrykningskorps, der kan sættes ind overalt på kloden, hvor imperialismens interesser er truet. De danske skatteydere og et voksende antal unge danske soldater har betalt prisen.

Kommunistisk Parti har deltaget i alle landsdækkende aktionsdage og protester imod imperialisme og krig og støttet opbygningen af en bred bevægelse mod den danske regerings krigeriske og militaristiske politik. Vi har rejst kravet om, at alle danske soldater trækkes hjem fra udlandet, og at Danmark bryder med NATO og EU.

Verden ved en korsvej

Fra partiets stiftende kongres opstillede vi to muligheder:

Enten fortsætter det nuværende kapitalistisk-imperialistiske system med alle dets iboende sygdomme i form af krige,

terror, undertrykkelse, udplyndring, social forarmelse, moralsk forfald og massive ødelæggelser af miljøet. Eller også vil det lykkes folkene og den internationale arbejderklasse at slå ind på en alternativ vej med fred, frihed, demokrati, social velstand, kulturel opblomstring og respekt for fordeling af jordens resurser.¹¹

Der findes ikke en krisefri kapitalisme. Der findes ikke en kapitalisme, som kan sikre menneskeheden et humant liv og en tryk fremtid. Den krise, der nu raser, er i virkeligheden det kapitalistiske system, der knager i sin grundvold. Det understreger betydningen af, at der også i Danmark eksisterer et kommunistisk parti som vores, der systematisk arbejder med at skabe et socialistisk alternativ til det kapitalistiske ragnarok.

¹¹ Se: **International udtalelse**, vedtaget på Kommunistisk Partis stiftende kongres.

Store muligheder – store udfordringer

Om arbejdet med kongresbeslutningerne

Vores parti er på mange måder kommet godt fra start. Ved stiftelsen stod vi ikke med et fuldt udbygget kommunistisk parti, der allerede havde tilkæmpet sig rollen som arbejderklassens ledelse og inspirator. Vi stod på mange måder ved starten af en langvarig proces for at opbygge det kommunistiske parti. Det var med afsæt i en sådan nøgtern vurdering af vores situation og muligheder, at den stiftende kongres udstak kursen for partiets arbejde i den kongresperiode, der nu er afsluttet.

Den stiftende kongres traf en række beslutninger om både politiske kampagner og afholdelsen af interne politiske konferencer. Disse beslutninger har været en god ramme for partiets aktiviteter i den første kongresperiode. Gennem Arbejderen og partiets kampagner – f.eks. Socialismen er fremtiden, Red Chefen, julemandskampagnen og ikke mindst vores vedholdende fokus på den kollektive velfærd – er vi blevet kendt for klare politiske budskaber og solidariske og antikapitalistiske afsæt. Gennem en bevidst bestræbelse på at benytte humor har vi overrasket og skabt interesse for partiet.

Gennem partiets og Arbejderens hjemmesider har der i kongresperioden været mere end 4000 henvendelser og bestillinger af vores grundlæggende partimateriale, løbesedler og plakater, der i bogstaveligste forstand er blevet revet væk. Vores materialer har på en og samme tid været politisk klart, flot og uforudsigeligt. Det skal også noteres, at det er lykkedes vort parti at få mere omtale i den borgerlige presse end den kommunistiske bevægelse har fået i mange år.

Der er på mange måder skabt respekt om vort parti og ny interesse for den kommunistiske bevægelse. Men vi må også realistisk erkende, at vi kun har taget de indledende skridt for at give partiet og Arbejderen en stadig mere væsentlig rolle i den kæmpende bevægelse. Partiets fremstår langt fra som et klart politisk alternativ på grund af vores størrelse og manglende rod fæste. Det spiller naturligvis også en rolle, at vi som parti ikke er repræsenteret i Folketinget eller har folkevalgte i kommuner og regioner.

Kommunistisk Parti er stadig et lille parti og med sine 12 afdelinger kun i begrænset omfang udbredt på landsplan. Anslået organiserer parti-

et i dag 15% flere mennesker, end KS og DKP/ML gjorde til sammen. Positivt efter flere års stagnation, men langt fra både behovet og nødvendigheden. På mange måder også en afspejling af, at vores parti efter flere år med et hovedfokus på en indadvendt samlingsproces har kunnet appellere til og organisere nye medlemmer i takt med, at vi har deltaget aktivt i klassekampen.

Partiet har undgået etableringen af uformelle netværk med afsæt i tidligere partitilhørsforhold både i ledelsen og i partiet som sådan. Vi har undgået både mistænkeliggørelse og personlig rivalisering. Alt sammen ting som vi har set så ofte ved fusioner.

Der står stadig mange udfordringer foran os. Med dannelsen af Kommunistisk Parti blev de danske kommunister langt fra samlet. Vores afdelingers lokale rodfastelse og aktiviteter er så begrænsede, at splittelsen i den kommunistiske bevægelse stadig fremstår markant med flere små partier – blot man bevæger sig lidt udenfor vores egne rækker.

Partiet gav fra den stiftende kongres en klar udmelding i forhold til, at vi ønsker at fortsætte bestræbelserne på at samle den kommunistiske bevægelse i Danmark. Efter vores opfattelse kan de programmatiskforskelle, der i dag findes i den kommunistiske bevægelse, godt rummes inden for rammerne af et parti.

Kommunistisk Parti ønsker samarbejde og fælles optræden i klassekampen overalt, hvor det er muligt, med KPID, DKP og de mange uorganiserede kommunister, der stadig findes. I kongresperioden har vi set de største muligheder for samarbejde i afdelingerne, baseret på de konkrete muligheder her. Vi har ligeledes åbnet Arbejderens spalter for KPID og DKP, når de har ønsket det, og deltaget i fælles aktiviteter, hvor vores parti har været indbudt.

Vigtige konferencer

Kongressen traf mange – rigtigt mange – beslutninger om politiske diskussioner og partikonferencer – som har lagt et rimeligt stort pres på partiets afdelingsmøder og landsledelsens arbejde. Det var nødvendige og rigtige beslutninger, som sikrede, at vi forpligtede partiet på håndtering af en række spørgsmål, som blev udsat til efter partistiftelsen.

Arbejderens udvikling

Kommunistisk Parti er det eneste parti i Danmark, som har et dagblad. Arbejderen er det eneste dagblad, som ikke er en del af magthavernes politiske konsensus.¹²

Arbejderens oplag ligger i dag et sted mellem 2100 og 2300. Vi har anslået dens daglige læsertal til at være tre til fire gange større. Sin lidenhed til trods spiller Arbejderen en vigtig rolle i den danske klassekamp og opfylder – ud fra sine muligheder – Lenins ord om, at avisen skal være en kollektiv agitator, propagandist og organisator. Med udgivelsen af Arbejderen har vores parti en kæmpende og meningsdannende avis, som er et stort aktiv.

I vores nye parti har det været helt afgørende at opnå et fælles ejerskab i forhold til Arbejderen, dens linje og udviklingskurs. Det er naturligvis afgørende, at opslutningen om Arbejderen er solidt forankret ud i den fjerneste afkrog af partiet. Landsledelsen igangsatte derfor en partidiskussion herom som optakt til partiets mediekonference. Konferencen blev – i forlængelse af en beslutning fra den stiftende partikongres – afholdt i december måned sidste år.

Som grundlag for partidiskussionen udsendte landsledelsen et diskussionsoplæg i partiet, som fastslog Arbejderens politiske linje, målgruppe og udviklingsretning.

Arbejderen udgives af Kommunistisk Parti og er i den forstand en partiavis. Men avisen skrives til og for den brede folkelige alliance, som partiet ønsker at opbygge mod kapitalen. I dagens klassekamp går retningen især mod den fagligt organiserede arbejderklasse og den progressive folkelige bevægelse, som ønsker og kæmper for et mere retfærdigt velfærdssamfund – med særlig vægt på ungdommen og den kommunistiske bevægelse.¹³

Diskussionen i partiet viste, at der er stor opslutning i hele partiet omkring Arbejderens linje og udviklingsretning. Vi står i dag med mange ideer og visioner for Arbejderens videre udvikling, som må realiseres i takt med, at partiet udvikles, og avisens udbredelse øges.

Fra den stiftende kongres besluttede partiet at satse hårdt og bruge mange kræfter på avisen, i en situation hvor de nye portoregler var en akut trussel mod avisens overlevelse. Gennem kongresperioden er der indsamlet omkring to millioner kroner til Arbejderen og lavet et stort arbejde med abonnementstegning og udbredelse af Arbejderen overalt,

12 Fra Birthe Sørensens indledning på partiets mediekonference

13 Fra Landsledelsens debatoplæg, udsendt til partiets medlemmer i Medlemsbladet, august 2007

hvor arbejderklassen og de progressive kræfter har været i kamp. Det er en afspejling af, at partiet står enigt og samlet bag Arbejderen. Men det er også en afspejling af, at hundredevis af venner af Danmarks røde dagblad har ydet en kæmpemæssig indsats, som vi gerne vil sige tak for her fra partiets 2. kongres. Det gælder blandt andet de mange fagforeninger og kæmpende mennesker på arbejdspladser og uddannelsessteder, der har ydet en uundværlig indsats.

Hans Scherfig skrev engang, at *Det kommunistiske blad er skabt af sammenhold og trofasthed. Det er holdt oppe af optimisme og tro på mennesker. Det er her, fordi det ikke kan undværes, og det vil det blive ved med at være.* Han tilføjede meget rammende – også for Arbejderen i dag – at den kommunistiske presse har det enestående kendetegn, at læserne også er medarbejdere, aktionærer, annoncører og garanter.

Partiets ungdomsarbejde

Den stiftende partikongres besluttede at afholde en partikonference om ungdomsarbejdet og dets organisering. Hensigten var at skabe et kvalificeret grundlag for en beslutning i landsledelsen herom inden udgangen af 2007.

Med dette afsæt organiserede partiet en landsdækkende ungdomskonference i Århus i september 2007. På konferencen var der en bred deltagelse af partiets unge medlemmer og lokale ledelser. Der var gode oplæg, stor diskussionslyst og en lang række forslag til udvikling af partiets ungdomsarbejde.

Efter konferencen deltog ungdomsudvalget på et udvidet møde i landsledelsen, hvor der i enighed blev vedtaget et fælles afsæt for partiets ungdomsarbejde:

Hovedfokus for partiets ungdomsarbejde er, at de unge medlemmer er med til at opbygge partiet. Ungdomsarbejdet er en afgørende del af opbygning, konsolidering og udvikling af vores nye parti. Ungdomsarbejdet er forankret i partiet. Kommunistisk Parti har på det foreliggende grundlag ingen planer om at danne sit eget ungdomsforbund. Unge kommunister kan fortsat arbejde i Rød Ungdom, Offensiv og SUF. Alle unge medlemmer opfordres til at være aktive i de relevante interesseorganisationer og særligt i fagbevægelsen og dens ungdoms- og lærlingearbejde.¹⁴

Samtidigt understregede landsledelsen, at det kommunistiske ungdoms-

¹⁴ Se beslutning fra landsledelsen 23. september 2007, medlemsbladet september 2007.

arbejde må sikre, at partiets unge medlemmer skoles i både teori og praksis. Ungdomsarbejdet foregår på mange planer, på gader og talerstole, til møder og i studiekredse. Partiets udfordring er at uddanne sine unge medlemmer til erfarne kommunister.

Gennem flere afdelinger har unge partimedlemmer lavet et stort arbejde i kampen mod terrorlovgivningen, i kampen om Ungdomshuset og i kampen for kollektiv velfærd. På trods af en ihærdig indsats og et stort arbejde fra en lille gruppe kammerater i ungdomsudvalget, har vi imidlertid haft store vanskeligheder ved at gøre partiet til en integreret del af de voksende aktiviteter, der i kongresperioden har præget ungdommen og dens interesseorganisationer. En række forsøg på at gennemføre en partimæssig ungdomskampagne gennem selvstændigt agitationsmateriale og aktiviteter båret af partiets unge kammerater er løbet ud i sandet.

I det lokale ledelsesarbejde er ungdomsarbejdet blevet klemmt blandt mange andre opgaver og overladt til de unge selv. Både landsledelsen og ungdomsudvalget erkendte, at ungdomsudvalget ikke fungerede. Derfor besluttede landsledelsen – efter diskussion med ungdomsudvalget – kort tid inden kongressen at nedlægge udvalget.

Landsledelsen påtager sig det samlede ansvar for en manglende konkret ledelse af ungdomsarbejdet. Det er vores ansvar at sikre et velfungerende ungdomsudvalg, som kan igangsætte landsdækkende initiativer og give inspiration til lokale aktiviteter. Fra denne kongres må der derfor opbygges et nyt fundament for et levende ungdomsarbejde, som er helt afgørende for det kommunistiske partis opbygning.

Det faglige arbejde

En stor del af partiets medlemmer har i dag tillidsposter på arbejdspladser og i fagforeninger, og det faglige arbejde har været højt prioriteret. Det faglige landsudvalg har afholdt to landstræf for partiets fagligt aktive medlemmer med fokus på henholdsvis overenskomsten på det private område i 2007 og på det offentlige område i 2008. Ligeledes har der været afholdt et landsdækkende formøde for partiets delegerede op til kongressen i 3F. Den største svaghed i arbejdet har være at sikre det løbende og kollektive fokus i udvalgets arbejde.

Gennem det faglige udvalg er der igangsat et arbejde med at udvikle partiets faglige politik og sammenfatte de vigtigste pejlemærker og udfordringer, vi ser for enhedsfagbevægelsen. Dette arbejde vil fortsætte efter partiets 2. kongres. Selv om partiet ikke har haft et egentligt fagligt program, har vi alligevel haft et klart afsæt for det faglige arbejde.

Kommunistisk Parti støtter enhedsfagbevægelsen. Vi støtter kampen for højere løn og kortere arbejdstid. Vi støtter kampen for bedre og mindre stressende arbejdsforhold, for overenskomster der bygger på kollektivet og på solidariteten i arbejderklassen. Det er vores opfattelse, at fagbevægelsens kamp for kollektive overenskomster udgør fundamentet for den kollektive velfærd i Danmark. Den udstikker samtidig grundlaget for den sociale og økonomiske kamp. En stærk og velorganiseret fagbevægelse er afgørende i velfærdskampen. Fagbevægelsen skal være en kamporganisation, ikke en serviceorganisation.

Diskussionen om partiets forhold til Enhedslisten

Det var en del af aftaleforholdet omkring stiftelsen af Kommunistisk Parti at udskyde en beslutning omkring partiets forhold til Enhedslisten til denne 2. kongres. For at sikre en grundig diskussion i partiet udarbejdede landsledelsen allerede i februar måned i år diskussionsoplægget *Til spørgsmålet om medlemskabet af Enhedslisten*, som efterfølgende blev diskuteret i alle partiets afdelinger.

Det var en klar forudsætning for partiets diskussion, at vi ikke på nogen måde ønsker at bidrage til den politiske hetz mod Enhedslisten, som vi opfatter som partiets nærmeste allierede i det danske Folketing.

Det er ikke opgaven her at foretage en analyse af Enhedslistens aktuelle indre situation eller af Enhedslistens fremtidsmuligheder. Vi skal ikke gøre os til dommere over Enhedslisten. (...) En afskrivning af mulighed for medlemskab af Enhedslisten må ikke medføre en afsvækkelse af vores samarbejde med Enhedslisten (...) Samarbejdet i byer og lokalområder videreudvikles mellem selvstændige partier og aktører. (...) Samarbejdet med Enhedslisten fortsættes på landsplan i konkrete aktioner på grundlag af principperne om selvstændighed og ligestilling.¹⁵

Endelig understregede landsledelsen, at en anbefaling af at stemme på Enhedslisten ved valg såvel lokalt som på landsplan afgøres efter en konkret vurdering fra situation til situation. Det er vores opfattelse, at Enhedslisten har udviklet sig til et politisk parti. Det er en holdning, som deles af det store flertal af partiets medlemmer. Efter en grundig diskussion er partiet nu klar til at træffe en afgørelse.

¹⁵ Se landsledelsens oplæg *Til spørgsmålet om medlemskabet af Enhedslisten*, Medlemsbladet februar 2008

I partiets vedtægter § 8 understreges det:

Kommunistisk Parti optager ikke personer, der er medlemmer af andre partier.

Derfor er det i modstrid med vedtægterne, hvis medlemmer af vores parti samtidigt er medlem af Enhedslisten. Det er dette principielle kerne-spørgsmål, som danner grundlag for det forslag til beslutning om partiets forhold til Enhedslisten, som landsledelsen har fremlagt til kongressen.

Mere fokus på politikudvikling, analyse og teori

I forhold til partiets størrelse og muligheder har der været en række positive tiltag i kongresperioden til at styrke partiets arbejde med politikudvikling, analyse og teori.

På partiets stiftende kongres blev det besluttet, at det er:

Landsledelsens ansvar, at det videre arbejde omkring klasseanalyse og organisationernes historie fortsættes.

Efter udarbejdelse af diskussionsgrundlag og debat i afdelingerne kan der eventuelt gennemføres landsdækkende seminarer om emnerne.¹⁶

Beslutningen tog udgangspunkt i, at der her var tale om udestående problemstillinger fra den enhedsproces, der gik forud for partiets stiftelse.

Hvad angår organisationernes historie har landsledelsen sikret udarbejdelse og udgivelse af pjecen *Erfaringer fra processen for at danne Kommunistisk Parti*.

Hvad angår arbejdet med at udvikle partiets klasseanalyse lå der i *Enighedspapir om klasseanalysen* en indstilling om, at partiet skulle behandle spørgsmålet om de sociale mellemlag og spørgsmålet om opportunismens sociale basis i arbejderklassen.

På landsledelsens møde i november 2007 var der imidlertid enighed om, at arbejdet med klasseanalysen ikke skulle indsnævres til disse spørgsmål, men måtte tage udgangspunkt i vores behov for at afdække klassekræfterne under imperialismen, herunder dansk kapitals rolle i den internationale arbejdsdeling og ændringerne i den danske arbejderklassens sammensætning. Der har ikke været ressourcer til at løse denne opgave. Den er derfor lagt ind i det forslag til arbejdsprogram for den kommende kongresperiode, som landsledelsen har fremlagt til diskussion i partiet op til denne kongres.

¹⁶ Se udtalelsen fra Kommunistisk Partis stiftende kongres **Om partiets opgaver**

Partiets internationale udvalg har ydet en vigtig indsats omkring analysen af den internationale situation og lavet det grundlæggende arbejde, som muliggjorde, at partiet kunne udgive pjecen om Mellemøsten. Den giver en sammenhængende analyse og vurdering af denne region og af-dækker spørgsmålet om imperialismens rolle. Den placerer spørgsmålet om religion og det nationale spørgsmål i en leninistisk ramme. Tilsvarende gælder det med den vigtige partipiece om udviklingen i Tibet og bo-gen Latinamerika ved en skillevej. Disse udgivelser – som er spredt i hundredvis udenfor partiets egne rækker – har bidraget til at udvikle den antiimperialistiske forståelse.

Omkring arbejdet med analyse og politikudvikling trækker vi et årelangt historisk efterslæb med os, som vi ikke for alvor har kunnet æde os ind på. Vi har især rykket omkring velfærdskampen og det faglige område og har taget fat på at analysere grundlaget for imperialismen i dag. Det har været en bevidst og nødvendig prioritering i direkte forlængelse af kongressens beslutninger. I et samfund, som forandrer sig hastigt, er der et brændende behov for, at vi vedholdende styrker dette arbejde.

Med vores partiprogram står vi med nogle centrale elementer af en strategi for revolution og socialisme, men står stadig langt fra at have videreudviklet visionen om socialisme og kommunisme til et nyt årtusindes betingelser. I det partiprogram, som vi vedtog på partiets stiftende kongres, understreges det, at:

Det er en vigtig opgave for Kommunistisk Parti at udarbejde et program for demokratiske og antimonopolistiske reformer, som peger frem mod socialismen.¹⁷

Som kommunister ønsker vi ikke blot at forstå, hvad der sker nationalt og internationalt. Vi ønsker at forandre verden. Derfor fremlægger landsledelsen på kongressen et forslag om, at partiets arbejde med analyse, teori og politikudvikling direkte målrettes mod at løse denne opgave. Det vil give partiet en bedre og mere dybtgående forståelse for udviklingen og de dybtgående forandringer både nationalt og internationalt. Hensigten er at skabe et mere sammenhængende fundament for den videre politikudvikling. Formålet er at igangsætte en omfattende proces, der skal styrke vores partis enhed og udbygge vores strategiske forståelse med en ny og miljømæssigt bæredygtig vision for Danmarks udvikling i et revolutionært antikapitalistisk og antimonopolistisk perspektiv.

¹⁷ Se Principprogram for Kommunistisk Parti p. 25

Skolingsarbejdet tager form

Vi har i kongresperioden taget de første skridt til at sikre den helt nødvendigt grundlæggende skoling. Skolingsarbejdet er blevet opbygget i takt med, at partiet har udviklet sig. Vi står med et stort efterslæb. Det kan vi ikke rette op på fra den ene dag til den anden.

Det har været en bestræbelse, at partiets arbejde med studier/skoling gøres til en kollektiv proces og ikke overlades til den enkelte. Alle nye partimedlemmer har ret til at deltage i partiets introskoling. Her tilbydes en grundlæggende indføring i partiets program og politik. Samtidigt er pjecen om partiets egen historie en god introduktion til erfaringerne fra enhedsprocessen.

I 2008 har skolingsarbejdet fået endnu et løft med etablering af et nyt grundskolingskursus i marxismen leninismen, som har haft en meget bred deltagelse af partiets medlemmer. Det har givet os nye erfaringer at bygge videre på i det fortsatte arbejde med skoling og uddannelse af partiets medlemmer.

Det har vist sig, at vi står med et voksende behov for at udvikle særlige skolings- og uddannelses tilbud blandt andet til partiets lokale ledelser og landsledelse. Derfor fremlægger landsledelsen et forslag på denne kongres om, at partiet i den kommende kongresperiode begynder et arbejde med at opbygge en egentlig kadreskole.

Partiopbygningens udfordringer

I Kommunistisk Parti findes der et reelt demokrati, hvor det er partiets medlemmer, der beslutter partiets politiske linje og aktiviteter. Vi ønsker, at afdelingerne udgør et socialt fællesskab, hvor medlemmerne føler sig velkomne, værdsatte og inddraget. Afdelingerne har en demokratisk debat med højt til loftet. De er et politisk kollektiv, som forpligter sig til også at omsætte de trufne beslutninger til praktisk handlen. Vores parti arbejder for at optage nye medlemmer og integrere og uddanne dem. Som medlem har man en direkte og løbende indflydelse på partiets politik og aktiviteter. Afdelingerne er som partiets grundorganisering vores største aktiv.

Afdelingerne er omdrejningspunktet for partiopbygningen. Vi har arbejdet for, at afdelingerne – som partiets grundorganisering – opbygges som et forum, hvor medlemmerne mødes for at diskutere politik og fælles politiske aktiviteter. Et stærkt politisk fællesskab, som opbygges gennem fælles kamp for fælles mål. Det er gennem aktiv deltagelse i afdelingens aktiviteter, at man uddannes til kommunist.

Den stiftende kongres stillede det som en vigtig opgave for partiet at skabe en fælles kultur og arbejdsformer. Det er naturligvis afgørende for et nyt parti, skabt gennem en fusion.

I kongresperioden har partiet afholdt to organisatoriske landskonferencer. Ligeledes har flere landsledelsesmøder været udvidede møder, hvor de lokale partiledelser har været indbudt for at styrke partiets organisatoriske arbejde. Et særligt fokus har været rettet mod styrkelsen af partiets afdelinger og de lokale partiledelser.

Gennem det fokus, vi har haft i kongresperioden på den organisatoriske politik, er der skabt en forståelse af, at vi står i en indledende fase af partiopbygningen og langt fra har udbygget de nødvendige rammer for partiarbejdet. Der er skabt en forståelse for betydningen af at arbejde smidigt med den organisatoriske politik, fordi alle afdelinger har deres egne konkrete styrker og svagheder og meget forskellige muligheder. Derfor er det vigtigt, at medlemmerne i den enkelte afdeling afstemmer forventningerne og sammen vurderer de udfordringer, man står med lokalt.

Vi har i kongresperioden indhøstet mange erfaringer med, hvordan afdelingerne kan handle og synliggøre partiet og dets politik. De mange klip fra lokalpressen rundt i landet, som vi har bragt i medlemsbladet i kongresperioden, er en afspejling heraf. Det kræver et godt ledelsesarbejde, kollektive partiaktiviteter og et aktivt forhold til pressen – ikke at forlemme Arbejderen, som jo også skal fodres med oplysninger om vores landsdækkende og lokale aktiviteter.

Afdelingerne har benyttet sig af partiets landsdækkende kampagner og materialer til gadefremstød og politiske markeringer. Vores styrke og gennemslag – som et lille parti – er jo, at vi handler sammen på samme tid og efter den samme plan med afsæt i de lokale muligheder og kræfter. Derfor er det meget vigtigt, at afdelingerne laver en konkret planlægning af sit arbejde med afsæt i landsledelsens årsplan og de lokale muligheder, og sætter sig konkrete mål for arbejdet.

For at overbevise andre, skal alle medlemmer kende partiets politik og løbende holde sig ajour med den politikudvikling og analyse, der sker, jvf. vedtægternes bestemmelser. Derfor er afdelingerne i høj grad kendetegnet af løbende politisk debat, især om partiets politiske hovedprioriteter.

Vores udfordringer i partiopbygningen er meget konkrete, og problemerne i høj grad betinget af partiets størrelse, men også i et vist omfang skabt af den måde, vi har indrettet partiet på. I dag er alle partiets afdelin-

ger opbygget i byer eller bydele. Det forudsættes i vedtægterne, at både afdelinger og partigrupper sikrer ledelse, vejledning og hjælp til den enkelte partikammerat. Her ligger nok den største udfordring i det videre arbejde med at opbygge partiet.

Det kommunistiske parti er handlingens parti. Vi kan kun opbygge vores parti gennem en aktiv deltagelse i klassekampen. Generelt er partiets medlemmer meget aktive, men en meget stor del af deres arbejde foregår ikke gennem partiets afdelinger. Der er en tendens til, at partiets relativt store afdelinger i høj grad fungerer som et forum for spændende politiske diskussioner, hvis fælles arbejde er at lave politisk propaganda og agitation og arrangere støttefester for Arbejderen. Det er vigtigt, men utilstrækkeligt.

Vi har langt fra fundet tilfredsstillende løsninger og overgangsformer. Det har været mest i øjenfaldende i det faglige arbejde og ikke mindst i ungdomsarbejdet. For et lille parti som vores er det uundgåeligt, at mange af partiets medlemmer arbejder som den eneste kommunist på en arbejdsplads eller et uddannelsessted. Derfor er det vigtigt, at vi har som bevidst målsætning at skabe kollektive løsninger i opbygningen af partiet. Derfor må der nu arbejdes målrettet for at sikre en mere direkte sammenhæng mellem det enkelte medlems daglige politiske arbejde, afdelingerne, partigrupperne og partiets udvalg. Det kræver også, at vi som parti prioriterer skarpt i vores arbejde og ikke spreder vores kræfter unødigt.

Det organisatoriske arbejde er et vedholdende arbejde med mennesker. Det er landsledelsens opfattelse, at der ikke findes lette løsninger, men at mange af de udfordringer, vi står med, er objektive problemer, som må løses i takt med, at vort parti bygges op.

Over hele landet er der optaget nye medlemmer i kongresperioden, og der er blevet taget flere initiativer for at støtte deres integration i partiet. Vi ønsker, at nye medlemmer skal kunne mærke en forskel, når de organiserer sig, og konkret mærke, at det også i udviklingen af deres daglige arbejde er en styrke at være en del af et kommunistisk kollektiv. Men vi er langt fra dygtige nok til at bruge de kvaliteter, ideer og kontaktnet, som de mange nye kammerater har, når de organiserer sig i vores parti. I den sammenhæng skal det også nævnes, at der i flere afdelinger er diskuteret etableringen af en egentlig mentorordning, hvor nye kammerater knyttes til en mere erfaren kammerat, der kan give støtte og vejledning. Men det er indtil nu ikke blevet etableret som en fast generel ordning i partiet.

Partiet har mange kontakter og venner. Men vi har ikke været gode nok til at knytte dem til os og skabt forummer, hvor ikke-partimedlemmer

kan mødes med partimedlemmer. Det er en udfordring for os primært i det faglige og i ungdomsarbejdet.

Vedtægterne er partiets fælles afsæt. Udfordringen for partiet er at finde konkrete løsninger, ikke at »opfinde« en organisatorisk skabelon. Derfor foreslår landsledelsen partiets 2. kongres, at vi nu sætter et større fokus på opbygningen af vores parti og dets aktive handlen i klassekampen og bevidst opprioriterer de kollektive rammer for støtten, ikke mindst til partiets faglige arbejde og ungdomsarbejde.

De udfordringer, vi står med, er ikke begrænset til en enkelt afdeling eller en enkelt by. Det er generelle problemer, som kun kan løses gennem en landsdækkende og kollektiv proces. I forbindelse med årsmøderne i partiafdelingerne i år skete der en styrkelse af de lokale ledelser, ikke mindst i hovedbyerne. Det er landsledelsens opfattelse, at der er behov for yderligere skridt for at opbygge de lokale ledelser gennem skoling, organisatoriske kurser, erfaringsudveksling og en øget direkte støtte fra landsledelsen og det organisatoriske landsudvalg.

Den nyliberale bølge, som skyller ind over vores samfund, har haft endog meget store konsekvenser også for de politiske partiers udvikling. I dag kendetegnes de politiske partier generelt af manglende klasse- og ideologisk forankring. Det politiske liv er blevet omdannet til topsytret kontraktspolitik, hvor partierne markedsfører simple budskaber og enkeltpersoner. Spindoktorer designer partiernes politik og kandidater i en mere eller mindre permanent valgkamp, som finansieres gennem hastigt voksende tilskud fra statskassen.

Det politiske liv styres af partiernes folketingsgrupper og ikke de valgte partiledelser og kongresser. I dag er kun 5% af danskerne organiseret i et politisk parti. Tallet var fem gange større efter Anden Verdenskrig. Og det er kun et lille mindretal af medlemmerne, der er aktive, også i de egentlige valgkampe.

Det kommunistiske parti er på mange måder noget enestående i det danske samfund. Vi kan tilbyde en fundamentalt anden måde at lave politik på, en demokratisk inddragelse, en ikke-designet politik og med mulighed for aktiv handling.

Landsledelsens arbejde

Efter partistiftelsen stod vi ledelsesmæssigt på mange måder i en usædvanlig situation. landsledelsen var sammensat med lige mange repræsentanter fra KS og DKP/ML og skulle nu bringes til at fungere som et samlet politisk kollektiv, der arbejdede på grundlag af kongressens beslutnin-

ger. Vi stod med en ledelse, der skulle opbygges og skabe sine egne arbejdsgange og rutiner. Det tillidsfulde samarbejde mellem bestyrelsen i KS og DKP/ML's landsledelse ændredes med partistiftelsen kvalitativt til én landsledelse for det nye parti.

Sammensmeltningen i en partiledelse er gået godt og tilfredsstillende. Landsledelsen har fungeret som partiets ledelse efter vedtægternes bestemmelser. Den har lagt rammerne for partiets samlede virksomhed og politikudvikling, for afdelinger, udvalg og partiets daglige ledelse.

Landsledelsen har arbejdet med en politisk langtidspanlægning for at sikre rammerne for partiets samlede virksomhed, og at alle kongresbeslutningerne blev gennemført i praksis.

Gennem en fælles forretningsorden blev rammerne om ledelsens arbejde fastlagt, således at alle grundlæggende funktioner og kompetencer var afklaret. Landsledelsens arbejde har således været præget af kollektivitet og vilje til at løse de opgaver og udfordringer, vi har stået med.

Umiddelbart efter kongressen konstituerede landsledelsen sig og nedsatte en daglig ledelse og en lang række stående udvalg og arbejdsgrupper, alle med klare kommissorier. På landsledelsens møde i november 2007 blev der gennemført en kritisk og selvkritisk vurdering af partiets første års arbejde. På grundlag heraf blev årsplanen vedtaget for 2008 og udvalgene reorganiseret. Ligeledes førte dette møde til en fokusering på partibygningen, ikke mindst i udviklingen af partiafdelingerne og de lokale partiledelser.

Alle afgørende beslutninger og politiske diskussioner er taget af landsledelsen. *Daglig ledelse* har i høj grad arbejdet med at sikre forberedelsen af landsledelsens møder og sikringen af den efterfølgende opfølgning heraf, herunder formidlingen til partiet gennem medlemsbladet, hjemmesiden og den mundtlige rapportering i afdelinger, hvor der ikke i dag sidder landsledelsesmedlemmer. Daglig ledelse har varetaget de daglige ledelses- og koordinationsfunktioner i forhold til landsledelsens, afdelingernes, udvalgenes og partiapparatets daglige virke og den nødvendige koordination mellem landsledelsen og redaktionsledelsen og landsledelsen og økonomiudvalget. Landsledelsen har været løbende orienteret om daglig ledelsens arbejde.

Landsledelsen har arbejdet for at sikre gennemsigtighed i ledelsesarbejdet. Beslutninger nedfældes i referater og gennemføres efterfølgende i praksis af de ansvarlige/formidles til hele partiet. Målet har været, at alle partiets medlemmer skal have mulighed for at følge ledelsens arbejde og kende dens beslutninger.

Som et nyt parti har vi skullet opbygge nye, klare og entydige kommunikationskanaler i partiet med afsæt i et medlemsblad, rapportering fra landsledelsen i afdelingerne og gennem partiets interne forum på internettet. I afdelingernes arbejde bruges det interne forum – med enkelte undtagelser – dog fortsat kun sporadisk på trods af de store muligheder, der findes.

Det organisatoriske udvalg, som blev styrket midt i kongresperioden, har haft den direkte kontakt til afdelingerne omkring alle organisatoriske forhold. Gennem året er der udarbejdet både en organisatorisk vejledning og løbende retningslinier til de lokale ledelser. Der er lavet velkomstmateriale til nye medlemmer, så de introduceres til partiet, indtil de påbegynder introkologingen.

Partiets apparat er et stort aktiv for partiet. Det fungerer i Ryesgade i København, i partiets kontorer i Mejlgade i Århus og fra et kontor i Socialisternes Hus i Aalborg. Det er et vigtigt redskab for landsledelsen, der også på daglig basis leder arbejdet. I dag varetager apparatet langt fra alle de funktioner, som må løses i et fuldt udbygget kommunistisk parti. Derfor må det udvides i takt med, at partiet vokser. Der er i kongresperioden kommet en række unge og talentfulde kammerater ind i apparatet, både i forhold til Arbejderens redaktion, distribution og trykkeri. Det er en god arbejdsplads, hvor der ydes en vigtig indsats for vores parti.

Kommunistisk Parti og den internationale kommunistiske bevægelse

Som et nyt parti har det været en vigtig bestræbelse for Kommunistisk Parti at opbygge sine forbindelser til den internationale kommunistiske bevægelse.

Partiet har deltaget på en række bilaterale og multilaterale møder. Vi har deltaget på flere søsterpartiers konferencer og kongresser. Vi har søgt at give vores bidrag til at styrke den internationale kommunistiske bevægelses enhed på grundlag af marxismen-leninismens almene principper.

Kommunistisk Parti har arbejdet for at etablere samarbejde og forbindelser med alle de kommunistiske partier på grundlag af gensidig respekt og ikke-indblanding i hinandens interne forhold. I lande, hvor der er to eller flere partier, er vi åbne overfor forbindelser med mere end et parti. Det gælder også i forhold til partier, hvor der er både politiske og ideologiske meningsforskelle.

Det er ikke os, der skal være dommer over forholdene i den kommunistiske bevægelse i andre lande. Vi har især ønsket at udvikle forbindelserne og det konkrete samarbejde med de kommunistiske partier i Europa, der ligesom os står direkte i et opgør med EU.

Både i Danmark og i partiets internationale arbejde har vi arbejdet for at udvikle den internationale kommunistiske bevægelse som en selvstændig politisk kraft med en selvstændig politisk profil, der fastholder socialismen og kommunismen som sin strategiske målsætning. Partiet har fordømt den stigende antikommunisme, ikke mindst i de tidligere socialistiske lande. Vi har udtrykt vores solidaritet med det tjekkiske kommunistiske ungdomsforbund KSM og de andre kommunistiske organisationer og partier, der er ramt af forbud og forfølgelse.

En styrkelse af den internationale kommunistiske bevægelse er kun mulig ved, at de enkelte partier styrker sig selv. Alle partier har et ansvar for at foretage den nødvendige teoretiske og politiske analyse af forholdene i sit eget land. På grundlag heraf er det hvert enkelt partis ansvar at udvikle en politik og strategi. Samtidigt opbygges der et løbende samarbejde internationalt, hvor det måtte være hensigtsmæssigt. Den fælles

kamp mod imperialisme og krig – mod USA, EU og NATO – må styrkes og konkretiseres. Derfor er den internationale solidaritet af stor vigtighed og en uadskillelig del af vort partis arbejde.

Kommunistisk Parti var fra sin stiftelse en uadskillelig del af den internationale kommunistiske bevægelse. Vi er glade for og stolte af, at en række kommunistiske partier fra nær og fjern har taget imod indbydelsen til at deltage i vores partis 2. kongres. Det giver os en god mulighed for at diskutere sammen, udveksle erfaringer og lære af hinanden til gavn for arbejderklassens og socialismens sag.

*Landsledelsen
30. oktober 2008*

Bilag A:

Oversigt over partiets samlede udgivelser i kongresperioden

Kommunistisk Parti: plakater – foldere – flyers – klistermærker

Socialismen er fremtiden – plakat og folder
Red Chefen – plakat og tre forskellige postkort
Alle danske tropper hjem – NU – folder
Alle har ret til en god ældrepleje – plakat
Slip velfærden løs – folder og fem forskellige klistermærker
Danske tropper hjem fra Afghanistan – stop besættelsen af Irak – flyer
Tid til mere i løn – flyer

Arbejderen: plakater – foldere – flyer

Er julemanden terrorist? – flyer
Træt af borgerlig fars? – plakat og flyer
Det er en myte at offentligt ansatte... – plakat og flyer
Arbejderen – 25 år som dagblad – plakat i to forskellige formater
Lars Løkke er klar til lønkamp – er du? – plakat og flyer
Fem postkort med personlige anbefalere
Postkort med personlig anbefaling til 3F-kongres i Aalborg
Ialt mere end 200.000 plakater og foldere

Bøger fra Forlaget Arbejderen

Latinamerika ved en skillevej, *Roberto Regalado Alvarez*
Tid til nye tider – Fotobog over OK08 strejkerne
28 bogstaver – digte om altings revolutionære enkelthed, *Helle Nielsen*

Pjecer fra Forlaget Arbejderen

Program – Kommunistisk Parti
Vedtægter – Kommunistisk Parti
Politiske udtalelser – Kommunistisk Parti
Erfaringer fra processen for at danne Kommunistisk Parti, *landsledelsen*
Imperialismen og det nationale spørgsmål i Mellemøsten, *landsledelsen*
Tibet mellem myte og virkelighed, *Sven Tarp*

Merchandise

Ungdomshus nu – T-shirts og hættetrøjer
Kommunistisk Parti – T-shirts og hættetrøjer
Stormfaner – m. partilogo

Medlemsbladet

2006 – et nummer

2007 – ti numre

2008 – otte numre frem til kongressen

**Samt 470 udgaver af dagbladet Arbejderen
med et samlet oplag i kongresperioden på 1.100.000 eksemplarer.**

Bilag B:

Oversigt over partiets aktiviteter

i forhold til den internationale kommunistiske bevægelse

Deltagelse på kongres i Ny Kommunistisk Parti i England

Deltagelse på kongres i Tyrkiets Kommunistiske Parti

Deltagelse på kongres i Belgiens Arbejderparti

Deltagelse på kongres i Rødt, Norge

Deltagelse på kongres i Kommunistisk Parti, Sverige

Deltagelse på kongres i Kommunistiske Netværk i Italien

Deltagelse på kongres i Polen til Refundering af

Frankrigs Kommunistiske Parti

Deltagelse på kongres i Sydafrikas Kommunistiske Ungdom

Besøg to gange hos Spaniens Folks Kommunistiske Parti

Deltagelse to gange på det internationale kommunistiske seminar
i Bruxelles

Deltagelse på europæisk møde om partiskoling, organiseret af

Spaniens Folks Kommunistiske Parti

Deltagelse på international konference organiseret af

Bøhmen og Mæhrens Kommunistiske Parti

Deltagelse to gange på internationale konference organiseret af

Prag-afdelingen af Bøhmen og Mæhrens Kommunistiske Parti

Deltagelse på Europas Sociale Forum i Malmø

med henblik på partikontakter

Partidelegation til Cuba

To studierejser til Cuba for partimedlemmer

Af andre internationalistiske aktiviteter, som internationalt udvalg og partiet som sådan har været inddraget i, kan nævnes:

To åbne breve til regering, Folketing og danske medlemmer af EU-parlamentet omkring terroristen Posada Carriles og USA's anti-cubanske kampagne

Igangsættelse af kampagne imod forbuddet mod ungtkommunisterne i Tjekkiet

Møde med repræsentant for PFLP

Møde med repræsentanter for Inuit Ataqatigiit

Møde med repræsentant for Nepals Kommunistiske Parti (m)

Internationalt udvalg har i kongresperioden udsendt tre informationsbreve til den internationale kommunistiske bevægelse:

Oplysninger om vores stiftelse, indbefattet oversættelse af vores program

Oplysninger om sagen mod dagbladet Arbejderen

Oplysninger om kampen om Ungdomshuset

Bilag C:

Kommunistisk Parti er medlem af disse organisationer:

Folkebevægelsen mod EU

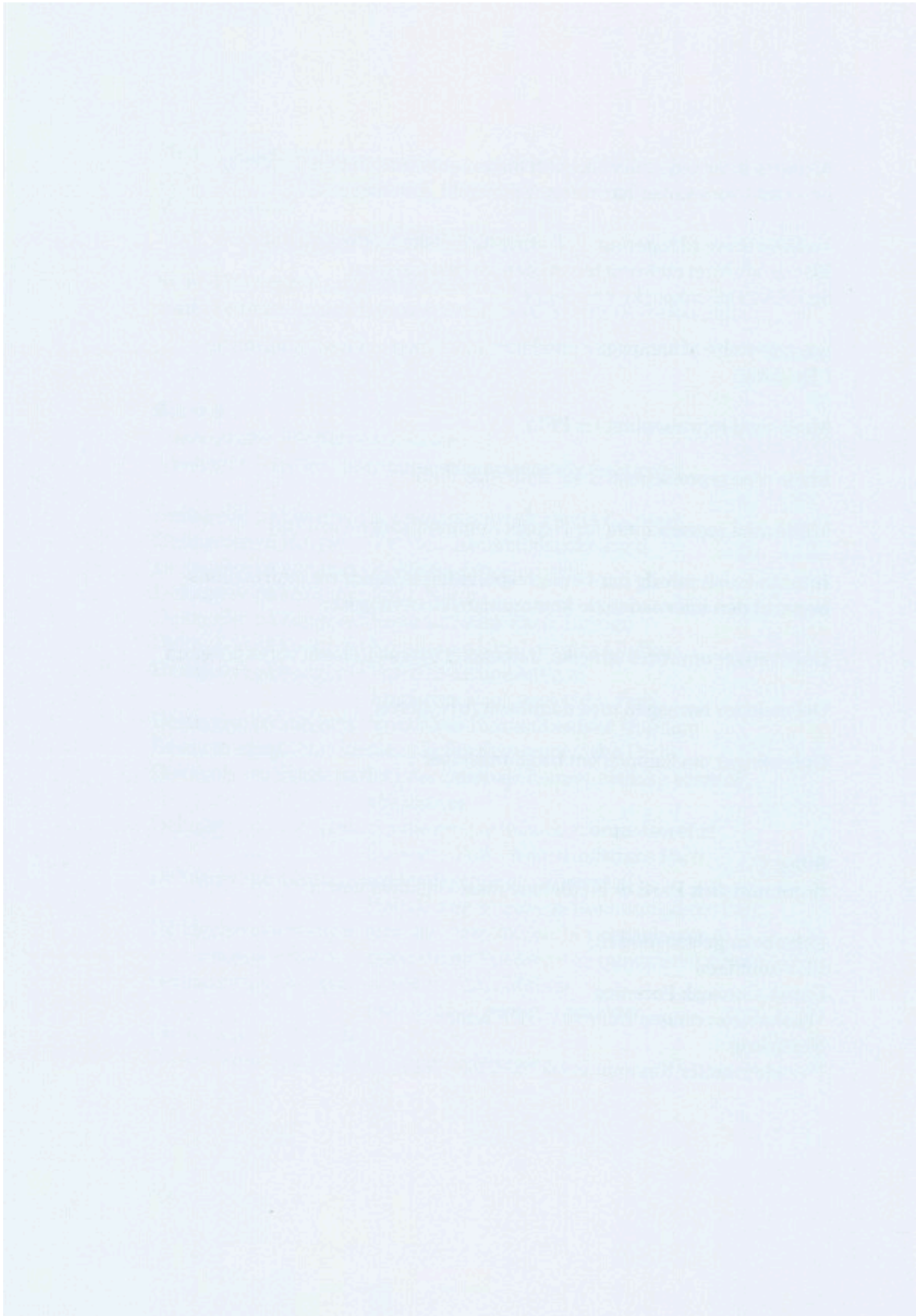
PET-komiteen

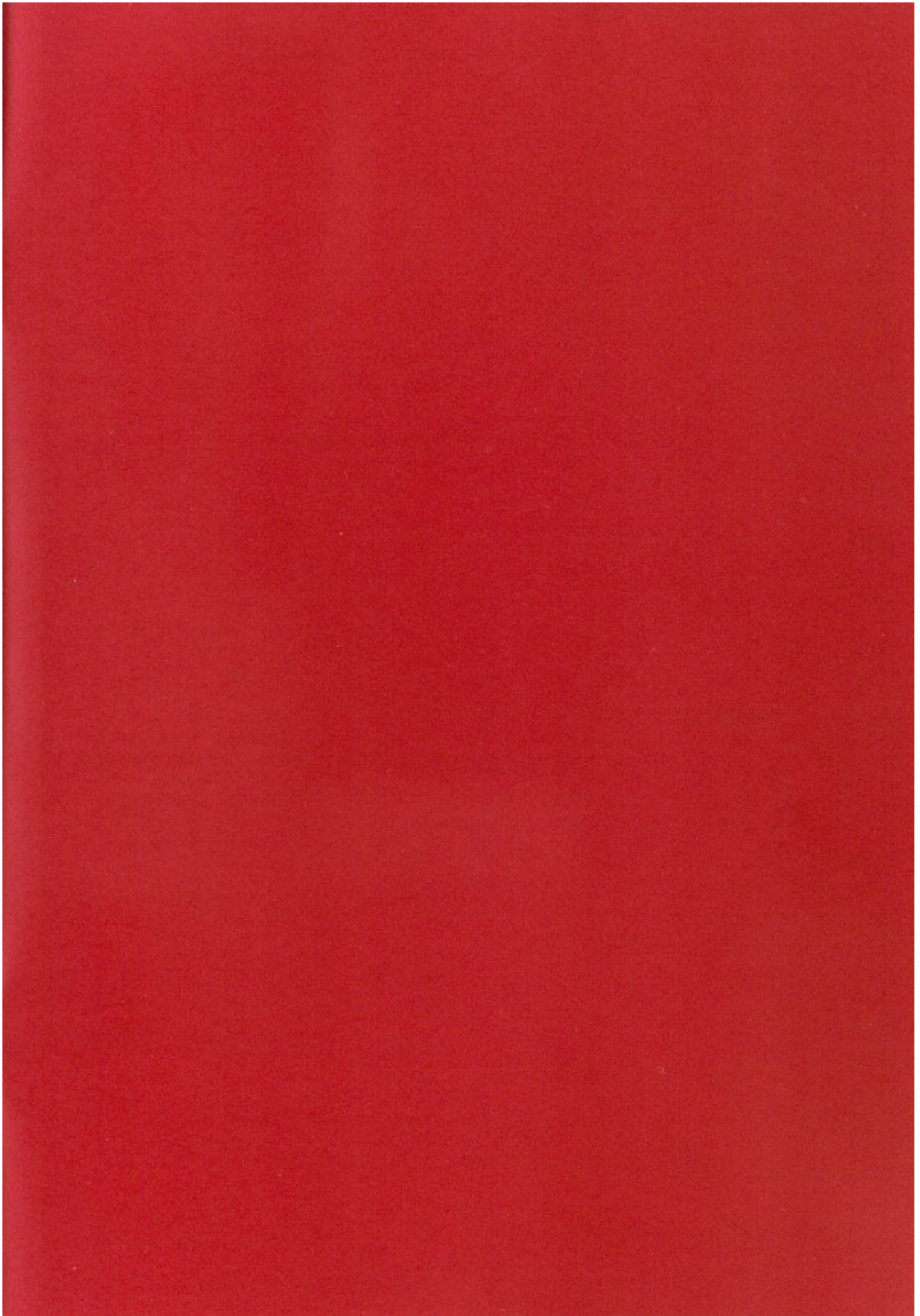
Dansk-Cubansk Forening

Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea

Nej til krig

Desuden støtter Kommunistisk Parti foreningen Oprør

Citat fra et af beretningens centrale afsnit:

Der findes ikke en krisefri kapitalisme. Der findes ikke en kapitalisme, som kan sikre menneskeheden et humant liv og en tryk fremtid. Den krise, der nu raser, er i virkeligheden det kapitalistiske system, der knager i sin grundvold. Det understreger betydningen af, at der også i Danmark eksisterer et kommunistisk parti som vores, der systematisk arbejder med at skabe et socialistisk alternativ til det kapitalistiske ragnarok.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk